

Franco
Solo

2

EGYEDÜL A
maffia
ELLEN

23 Ft

Franco Solo

EGYEDÜL A MAFFIA ELLEN 2.

Versenyfutás az életért

Addig muzsikált a gyilkosok táncához,
míg egyenesen a pokolba nem juttatta
őket...

SZEREPLŐK:

Don Casaretí - a nagyfőnök, aki Franco Solót akarja elcsípni, s közben őt kapják el.

Cindy - igen csinos lány, lakása a maffia bérnyilkosainak találkahelye.

Frank Chord - titokzatos férfi a háttérben, halálos csapdába csalja Franco Solót, s aztán maga esik áldozatul.

Louise - olyan lány, aki utazik a maffia dollárjain, de egy végzetes pillanatban nem vigyáz.

Franco Solo - Miami Beachben újra megfosztja a maffiát egy jókora zsákmánytól.

Nem akart meghalni. Itt és most nem. Nem Cindy szeme láttára, s főleg nem a patkányképű Brooks késétől.

Al Riley mély lélegzetet vett. A gyárfalnak támaszkodott, s kezével megtörölte a száját. A keze véres lett.

Nem sokat segített rajta, hogy sikerült hátát a falnak vetnie. A többiek túlerőben voltak vele szemben; elvették a revolverét. Három ellenfele közül Riley csak Brooks patkányképét ismerte, de a másik kettő is ugyanolyan veszélyes volt.

— Hogy vagy, Caruso? — gúnyolódott Brooks.

Riley kutyául érezte magát. Jó néhányszor megütötték, keményen és könyörtelenül. Azonkívül tudta, hogy Brooks és a másik kettő ezúttal az életét akarja.

Sokat tett fel egy lapra, és veszített.

— Remekül vagyok — nyögte ki Riley.

Al Riley mindig könnyen megkapta a legjobb lányt is. Ha úgy érezte, hogy a lányok jók hozzá, önként is bőkezű volt. Az árat mindig ő határozta meg. A lányok ezt respektálták. Ez Cindyre is vonatkozott, akit Al szeretett. A lány most tágra nyílt szemmel néhány lépésre állt tőle, s egész testében remegett.

— Menj haza — mondta neki Al.

— Itt marad — határozott Brooks.

Vékony, magas hangja volt. Kész csoda, hogy parancsolni is tudott vele. Elég okos volt ahhoz, hogy sohase emelje fel a hangját, mindig halkan beszélt, szinte suttogva. Ez a trükk valami fenyegető, sziszegő színt kölcsönzött hangjának, amely megfélemlítette hallgatóságát, Al Rileyt is, hiszen ő tudta, hogy gyilkossal áll szemben.

Riley a revolvercsőbe bámult, amit Brooks ráirányított. A másik két férfi is fel volt fegyverkezve, de ők itt csak statiszták voltak.

Brooksé volt a döntés joga. Ő volt a hóhér.

— Kinek dolgoztál? — kérdezte Brooks.

— A Donnak. Senki másnak. Ezt te is nagyon jól tudod — felelt Riley indulatosan.

— Három szállítmányt eltüntettél — állapította meg Brooks.

— Ez egyszerűen nem igaz! — hazudott Riley.

Brooks vállat vont. — Adtunk neked egy lehetőséget. Nem használtad ki — suttogta.

Mélyen ülő szeme és fehér, élesen előreugró orra volt. Úgy tűnt,

mintha odaragasztották volna az arcához. Vékony szálú bajuszáról kapta gúnynevét, de az arca bajusz nélkül is patkányszerű volt.

— Hadd beszéljek a Donnal, hinni fog nekem — követelte Riley.

Brooks felemelte a fegyverét. — Az utolsó szó a fegyveremé! — gúnyolódott. — Hallgasd meg, mi a mondanivalója! — Brooks célzott és meghúzta a ravaszt.

A lövés mennydörgő visszhangot keltett a csendes gyárudvaron.

Al Riley összerándult. Tágra nyitotta a szemét. Tucat embert látott már hasonló helyzetben meghalni, vigyorogva nézte végig a halálukat, erősnek és sebezhetetlennek érezte magát, de most ő volt az áldozat.

Térdre rogyott. Melege lett. Nem érzett fájdalmat, de tudta, hogy meg fog halni. Cindyre nézett.

Brooks másodszor is célzott, meghúzta a ravaszt. Lövés dörrent.

Brooks felordított. Elejtette a revolvert, és oldalra tántorodott. A másik két férfi a profik gyorsaságával reagált. Fedezékbe rohantak. Tudták, hogy a lövést, amely eltálalta Brooks csuklóját, a kihalt gyárépület valamelyik ablakából adták le.

Csak Cindy maradt a helyén, értetlenül. Tágra nyílt szemmel bámulta a térdelő, lassan előre zuhanó Al Riley.

Fázott. Rettenetesen félt. Tudta, hogy az ő élete is veszélyben van.

A Patkányképű nem tűrt tanúkat.

— Al — nyögte ki a lány. — Al!

Brooks bal kezével átfogta fájó, erősen vérző csuklóját. Egy sötét kocsifeljárat felé botladozott, és nehezen kapkodva a levegőt, a falnak támaszkodott.

— Találjátok meg ezt a disznót! — ordította tőle szokatlan hangerővel. — Intézzétek el!

Cindy Knight megfordult. Elszaladt. Legalábbis megpróbált elrohanni.

— Megállni! — parancsolt rá hangosan egy férfihang. Brooks egyik kísérője kiáltott rá. Cindy megállt, és becsukta a szemét. Hallotta, hogy valaki átrohan a gyár előcsarnokán. Megértette, hogy e pillanatban senki sem törődik vele, és rögtön kihasználta a lehetőséget. Rohanni kezdett, de ebben a pillanatban a sötétből kivált egy árny, és mellé lépett.

Cindy felsikoltott.

Valaki erősen megszorította a karját. A férfi csak ennyit mondott: — Ne arra! — és kényszerítette a lányt, hogy kövesse.

Cindy nem tudta tisztán kivenni az idegen arcát. Sohasem látta azelőtt. Egy csapásra elszállt a félelme. Megértette, hogy a férfi meg akarja menteni, s azt is, hogy ez sikerülni fog neki.

Az idegen ugyanolyan magas volt, mint Al, keskeny csípője és markáns arca volt. Fekete kordnadrágot viselt, s ugyancsak fekete bőr lemeberdzseket. Revolver volt a kezében. Cindy meg volt róla győződve, hogy ő lőtt Brooksra.

Az idegen elrohant vele a trafóház előtt, aztán megállt. A házikó mögött a falon vaslétra vezetett a magas gyárépület tetejére.

— Másson föl — mondta az idegen, és körülnézett.

Cindy habozott. A szíve hevesen dobogott, levegő után kapkodott.

— Rajta! — kiáltott rá a férfi.

Cindy engedelmeskedett. A rozsdás létrafokok hidegek voltak, és csúszósak. Cindy elkezdett felfelé mászni, s igyekezett nem visszanézni. Szédülős volt, hirtelen ismét félni kezdett, de nem volt más választása, ha élve akart kikerülni ebből a dologból. Cindy elérte a tetőt. Az idegen is felbukkant mögötte. Épp a megfelelő pillanatban lökte Cindyt egy tetőkiugró mögé. A tető másik végéből valaki tüzelt rájuk.

Cindy kísérője visszalőtt.

A lány behúnyta a szemét. Hirtelen megint rosszul lett, hányingere volt. Most már tudta, hogy hiba volt összeállni Allal, de ha valaki olyan mélyről jött, mint ő, szinte kitüntetésszámba megy, ha állandó partnere lehet egy olyan fiúnak, mint Al Riley.

Miért lett egyszerűen ilyen csend?

Cindy kikukucskált a kiugró mögül. Láta, hogy a tető túloldalán egy férfi fekszik. A férfi nem mozdult. Most erősebben esett. Cindy az idegenre pillantott. Az intett neki. A lány egy fapallón át követte a férfit a tető túloldalára. Az felemelt egy fedelet, bemászott a nyíláson, s elmagyarázta Cindynek, mit tegyen, hogy le ne essen. Úgy tűnt neki, mintha csak álmodná a hosszú utat lefelé a létrán és a lépcsőn, majd a koromfekete csarnokokon és termeken keresztül. A férfi vezette. Úgy mozgott a sötétben, mint egy macska.

Végre megint kint álltak a szabadban. A férfi elengedte Cindyt. A lány az idegen mellett haladt, aki gyors tempót diktált.

Elértek egy kocsit, egy régi VW-t. Beszálltak. A férfi elindította a kocsit, Cindy letekerte az ablakot. Még mindig rosszul érezte magát. Alra gondolt.

— Meghalt? — kérdezte. A kérdést inkább magához intézte, de a férfi megértette, és válaszolt: — Az majd Csak holnap derül ki.

A lány ránézett. Tetszett neki a férfi arca. — Ki maga? — akarta tudni.

— Szóltson egyszerűen Roynak — javasolta a férfi.

— Roy, és a vezetékeve?

— Nem lényeges.

— Maga megmentette az életemet! — Hogyan köszönjem meg? A férfi vállat vont. — Van egy ötletem — mondta.

— Vigyen magával haza.

Franco Solo érezte, hogy Cindy összeressen. A lány egyenesen kibámult a szélvédőn. Nem volt prúd, már szinte gyereklányként mindent megadott a férfiaknak, de e pillanatban teljesen kivolt, s egyszerűen képtelen volt efféle gondolatokkal foglalkozni.

— Szívesen lefekszem magával — mondta. — De nem ma. Teljesen kikészültem.

— Nem akarok lefeküdni magával — mondta Franco nyugodtan.

— Csak egy olyan zugot keresek, ahol meghúzhatnám magam, tetőt a fejem fölé.

— Ki maga?

— Már megmondtam a nevemet.

— Maga lőtt Brooksra?
 — Ki az a Brooks?
 — A Patkányképű. Az a fickó, aki megölte Alt — mondta Cindy.
 — Igen, én lőttem rá — válaszolta Franco.
 Elhagyták a gyár környékét, s a gyárnegyed egy keskeny utcáján hajtottak tovább.
 — Miért nem lőtt előbb? — kérdezte Cindy. — Megmenthette volna Al életét!
 — Nem akartam felfedni magam — mondta Franco. — Azt hittem, a fickó, úgy értem Brooks, csak blöfföl. Amikor kiderült, hogy nem, azonnal lőttem.
 Cindy hirtelen zokogni kezdett. Maga sem tudta, miért. Nem Alt siratta. Nem szerette a férfit. Csak egy állomást jelentett az életében. Letörölte a könnyeit. — Bocsásson meg, kérem — mondta.
 — Oké — mondta Franco.
 — Cindynek hívnak — mutatkozott be a lány. — Cindy Knight.
 — Örvendek. Miért nevezte Brooks a barátját Carusónak? Ez a gúnyneve?
 — Nem. Nyilván azzal vádolják, hogy beköpött valamit. Nem tudom, miről van szó. Al magával vitt, találkozni akart valakivel az elhagyott gyártelepen, de akkor hirtelen Brooksszal és a cinkosaival találuk szemben magunkat — válaszolta Cindy.
 — Maga Allal él?
 — Igen.
 — Hol?
 — Coral Gablesben, a Miami Beach felé vezető út közelében — mondta a lány.
 — Ez nem jó nekem — csóválta meg a fejét Franco. — Ha megtalálják Alt, az egész házat a feje tetejére állítják. Nincs kedvem válaszolni a zsaruk ostoba kérdéseire.
 — Miért találnák meg Alt? Az az üzenem kívüli gyár messze kint fekszik, még a gyerekek sem járnak oda játszani — mondta Cindy.
 Franco a fékre lépett. Megállt egy kivilágított telefonfülke mellett.
 — Felhívom a zsarukat — mondta. — A mentőket is. Az orvosok talán még megmenthetik a barátját.
 — Uristen, igen, a nagy izgalomban erre nem is gondoltam — mondta Cindy. Figyelte, amint a férfi, aki Royként mutatkozott be, telefonál. Aztán továbbmentek. — Mindent elintéztam — mondta a férfi.
 — Van saját lakásom — mondta Cindy, és egy kulcsosomót kotort ki a táskájából. Egy kulcsot levett róla, és átadta Francónak. — Beach Lane 114., Hallandale-ban — mondta. — Ott alhat.
 — És maga?
 — Al lakására megyek. Minden holmim ott van — mondta. — Vagyis a legtöbb — tette hozzá rövid szünet után.
 — Köszönöm — mondta Franco. — Nem fél, hogy elviszek valamit a lakásából?
 — Maga nem tolvaj — nevetett Cindy. — Érzem.
 — Szívesen rágyújtanék — mondta.

— Szolgálja ki magát — válaszolt a férfi. — A kesztyűtartóban van egy csomag cigaretta.

Cindy elővette. — Meggyújtsak egyet magának is? — kérdezte.

— Köszönöm, nem dohányzom.

Cindy rágyújtott, és mélyen leszívta a füstöt. Al arca nem tűnt el egészen a szeme elől, de elmosódott, a lány jobban érezte magát. Elhagyták Hialeach keleti határát, s a repülőtér előtt elhúzva Coral Gables felé haladtak.

— Maga mit keresett a gyár környékén? — érdeklődött Cindy.

Franco nevetett. — Búvóhelyet. Tetőt a fejem fölé — mondta.

— Most talált egyet — mondta Cindy.

Franco kiszállt, amint elérték Coral Gablesban a Morton Squaren álló háztömböt. — Már jobban érzem magam — mondta Cindy, és hagyta, hogy Franco kiségitse a kocsiból. — Ha akar, fölugorhat egy percre.

A férfi megrázta a fejét. — Köszönöm, nem. Mit fog mondani a rendőrségnek, ha felkeresik, és megkérdezik, miért akart Al Hialeachbe menni?

— Nem tudom.

— Maga ismeri azt a férfit, aki Alra lőtt — mondta Franco.

— Brookсот a szindikátus fizeti. Nem köphetem be. Ez tiszta öngyilkosság lenne — mondta Cindy.

— És mi a helyzet Allal?

— Ha még él, szívesen ápolom, vagy elrepülök vele a világ másik végébe — mondta Cindy. — Ha pedig halott, semmit sem segít rajta, ha én mindent kitálolok.

— Jó éjszakát — mondta Franco, beszállt a kocsiba, és Miami Beach-be hajtott. Az öreg VW-t egy szálloda parkolójában hagyta, és átszállt egy Landroverbe. A Landroverrel Hallandale-be ment. A Beach Lane 114-es számú ház föld alatti garázsába hajtott, kiszállt, s a lifttel felment a harmadik emeletre. Hajnali három óra volt. Egy lélekkel sem találkozott. Kinyitotta Cindy lakásának ajtaját, s belépett az előszobába.

Megállt, s felkapta a fejét. Szaglászott. Valami idegen szagot érzett. Kórházra, fertőtlenítőre emlékeztette. Az előszobából három ajtó nyílt. Franco kinyitotta a legközelebbit, felkapcsolta a villanyt. A mennyezeten kigyulladt egy lámpa.

Franco belépett a szobába. Megállt, amint észrevette a heverőn fekvő alakot.

A férfi nem mozdult. A hátán feküdt és tágranyílt, fakókék szemmel meredt a mennyezetre.

Halott volt.

Franco vállat vont és körülnézett. Az ízlésesen berendezett szobában a piros szín volt az uralkodó. A legpirosabb azonban a halott fehér ingén lévő folt volt. A kerek vérfolt a halott szíve magasságában rajzolódott ki.

Franco a heverőhöz lépett, és megérintette a halott csuklóját. Meg tudta mozdítani, még ki sem húlt teljesen.

Semmi sem utalt arra, hogy verekedés lett volna. Egy vázában fehér szegfű virított.

Körülnézett a többi helyiségben is, aztán a telefonhoz lépett. Zsebkendővel fogta meg a telefonkagylót, és felhívta Al Riley számát. Cindy jelentkezett. A hangján hallatszott, hogy még nem aludt.

— Jelentkezett már a rendőrség? — kérdezte Franco,

— Egyedül vagyok. Nem tudok elaludni. Szeretném, ha itt lenne, Roy.

— Kapaszkodjon meg — tanácsolta Franco a lánynak. — A lakásában egy hulla fekszik.

Néhány másodpercig csak a lány gyors, izgatott lélegzetvételét hallotta, semmi más. — Egy halott? — ismételte meg végül a lány. — Istenem, meg fogok bolondulni. Ki az?

Franco a heverőn fekvő férfira pillantott, és leírta, hogyan néz ki.

— Meghalt?

— Igen, röviddel ezelőtt — mondta Franco.

— Ó, Istenem — mondta Cindy. — Várjon egy kicsit, két kocsi állt meg a ház előtt — mondta izgatottan. — Lefogadom, hogy a rendőrség. Talán Alt hozták haza.

— Ezt kétem. Ha Al megsebesült, kórházba vitték, ha pedig meghalt, a törvényszéki orvostani intézetbe. A leírásom alapján nem ismerős magának a halott?

Franco hallotta, hogy a vonal túloldalán csengettek. — Az ajtónál vannak — suttozta Cindy izgatottan. — Be kell engednem őket.

Franco lecsapta a telefonkagylót. Óvatosan átvizsgálta a hullát. A férfi zsebei üresek voltak, semmi sem volt nála, még egy csomag cigaretta sem. Jobb karján világos csík látszott, ott, ahol az óráját viselte. Minden arra mutatott, hogy a gyilkosok meg akarták nehezíteni az áldozat azonosítását.

Franco kiment a konyhába, de nem kapcsolta fel a villanyt. Az ablakhoz lépett, és a leengedett zsalugáter résein át kikémlelt. Egy lélek sem járt az utcán. Franco épp el akart fordulni, de megtorpant, amikor az utca túloldalán egy sötét kapualjban cigaretta paraszát látta felizzani.

Várt néhány másodpercet, aztán megfordult, és elhagyta a lakást. A garázsba ment, és felfedezte, hogy a föld alatti garázsban van egy vészkijárata a fallal határolt udvar felé.

Franco átmászott a falon, majd a következőn is, míg végre kiért az utcára, s átmehetett a túloldalra. Egy falmélyedésben lapult meg, és várt. Pontosan öt perc múlva feltűnt egy férfi, nagy ívben elhajította a cigarettáját, átment az úton, és eltűnt a föld alatti garázsban, ahol Franco Landroverje állt.

Franco követte, s gyorsan lebukott egy kocsi mögé, amikor a férfi megállt, és vizsgálódó pillantást vetett a háta mögé. A férfi a Landroverhez lépett, és beszállt. Franco kiegyenesedett. A férfi a műszerfalon matatott.

Franco lábujjhegyen közeledett a Landroverhez, majd a nyitott kocsiajtóhoz lépett. — Keres valamit? — kérdezte hangosan. A másik fel-

kapta a fejét. Sötéten nézett Francóra. Egy pillanatig mintha kövé vált volna, aztán szélesen elvigyorodott. — Cigarettát — mondta. — Nem tudna megkínálni egy szállal?

Franco huszonevésnek vélte a férfit. Playboy típus volt, majdnem nőiesen szép. Kimászott a kocsiból.

— A maga tragacs? — kérdezte.

— Én használok — mondta Franco.

Egy csomag cigarettát tartott a másik orra alá. — Köszönöm — mondta a fekete hajú, és a cigaretta után kapott. A hanyag mozdulatból hatalmas ütés lett. Ökle Franco álla felé lendült, s csak azért hibázta el hajszálnyira, mert Franco reflexei kifogástalanul működtek.

Franco meglendítette jobb kezét, és ütött. Ellenfele nyakát találta el. A fekete hajú a Landrovernek repült. Az arca eltorzult a dühtől. Előrelendült és Franco gyomrába öklözött.

Franco dühbe gurult, keményen és precízen ütött. Bár ő maga is kapott jó néhány ütést, ez nem gátolta a további küzdelemben. Addig ütött, amíg ellenfele végre nyöszörögve a földön feküdt, és megértette, hogy nincsenek egy súlycsoportban.

Franco csak most vette észre, hogy felrepedt a szája, s hogy vérzik az orra. Elővette a zsebkendőjét, s megpróbálta elállítani a vérzést, miközben a fekete hajú feltápászkodott.

— Profi? — kérdezte a srác, és megtapogatta az állát.

— Amatőr — válaszolt Franco. — Magának az is elég.

A fekete hajú kínosan vigyorgott. — Rossz formában vagyok. Van ilyen. Azt hiszem, a sok nő miatt van.

— Keressen magának olyan csajt, aki ellátja pénzzel és cigarettával — gúnyolódott Franco. — Első osztályú strici lesz magából.

— Ezzel nem tud megsérteni. Voltam már strici — mondta a fekete hajú.

— Minden elismerésem — dicsérte meg Franco. — Ez aztán az őszinteség! De többet nem akarok tudni, barátocskám. Miért figyelte ezt a házat, és mit akart a kocsimmal?

— Senkit sem figyelek. Nem vagyok zsaru — mondta a fekete hajú.

— Még nem válaszolt a kérdéseimre.

— A nevemnek ehhez nincs köze, s hogy mit kerestem a kocsi-jában ...

Franco hirtelen megragadta a férfi pulóverét. Szorosan magához rántotta a fekete hajút, és azt mondta: — Ha gondolja, folytathatjuk. Edzésben kell maradnom. Azt hiszem, most formában vagyok. Szívesen megmutatom magának.

A fekete hajú puha szája megremegett. Nem védekezett. — Hal — mondta. — Hal Morini.

— Az iratai?

— Átkutathat. Nincsenek nálam iratok.

— Miért?

— Megszokás — mondta a férfi.

— Mit keres itt?

— Ember, mit képzels, mit? Pénzt! Nincs pénzem. Bármelyik másik ház előtt is állhattam volna, de én épp ezt szemeltem ki...

Franco elengedte őt. — Tűnjön el — mondta.

Morini elkotródott. Franco követte az utcára. Morini átment az útesten. Nem nézett körül, s eltűnt a sötétben.

Franco visszatért a lakásba. Megnézte magát a fürdőszobai tükörben, és megállapította, hogy felrepedt szája nem ad okot az aggodalomra. Egészen más miatt aggódott. A nappaliban egy halott férfi feküdt. Az ügy a rendőrségre tartozik, de az ő küldetése nem tette lehetővé, hogy értesítse a gyilkossági csoportot.

Leült és gondolkozott. Hogy került a halott Cindy nappalijába?

Ki ölte meg az ismeretlen férfit, s kinek állhatott érdekében, hogy Cindyt lepje meg a hullával?

Vagy csak átmenetileg használták fel Cindy lakását, mivel tudták, hogy a lány pillanatnyilag nem lakik itt, mert Al Rileyvel él együtt?

Észébe jutott Hal Morini. Morini feladata lett volna, hogy elszállítsa a hullát? Lehet, hogy a sötét kapualjban Morini a segítőtársaira várt?

Franco felkelt, és eloltotta a villanyt. Majd ismét leült a fotelbe, és érezte, hogy elálmosodott. Annyira álmos volt, hogy még az sem zavarta, hogy a szobában egy halott is van. Elbóbiskolt.

Azért jött Miami-ba, hogy kenyéradója, a COUNTER MOB megbízását teljesítse. A COUNTER MOB az Igazságügy-minisztérium egyik titkos osztálya volt, amely kizárólag gyilkossági ügyekkel foglalkozott. Így került bele Franco ebbe az ügybe.

Az volt a feladata, hogy beépüljön az itteni maffiába. Olyan utat választott ehhez, amelyről azt hitte, hogy logikus és járható. Bejáratos akart lenni azokhoz a nőkhöz, akiknél a város gengszterei gyakran megfordulnak. Ezért követte Cindy Knightet és a barátját, Al Riley-t. Franco úgy gondolta, egy Cindy-féle lány segítségével ér leghamarabb célt. Ehelyett most egy hullával gyűlt meg a baja.

Még kiszállhat a buliból.

Visszamehet a szállodába, s úgy tehet, mintha mi sem történt volna. Szükség esetén felhívhatja névtelenül a rendőrséget, s megvárhatja, mit sikerül kinyomoznia a rendőrségnek a halotról és a gyilkosságról, de viszolygott attól, hogy meghátráljon a hirtelen felmerülő problémák előtt. Egy belső hang arra biztatta, hogy maradjon, és várja meg, mi történik.

Franco tudta, milyen kockázatot vállal ezzel.

Ha ellenfelei ráuszítják a rendőrséget, gyilkosság gyanújába keveredik. Legalábbis nehéz lenne megmagyarázni, miért nem jelentette a gyilkosságot a hatóságoknak.

A telefon csöngött.

Franco felriadt félálomból, és a telefonkagyló után nyúlt. Nem szólt bele.

— Maga az, Roy? — kérdezte egy női hang.

Cindy volt az. Elmondta, hogy a rendőrség épp most távozott Al Riley lakásából. — Al nem halt meg, de életveszélyesen megsebesült — mondta a lány. — Maga megmentette Al életét.

— Az orvos mentette meg, nem én — igazította helyre Franco.
— Magának jutott eszébe, hogy értesíteni kell a rendőrséget és a mentőket — mondta Cindy. — Én túl izgatott voltam ahhoz, hogy ez a kézenfekvő, ésszerű megoldás az eszembe jusson.

— Mit mondott a rendőrségnek?

— Leráztam a zsarukat. Azt állítottam, hogy Alt a gyárhoz rendelték, s hogy engem azért vitt magával, mert utána még el akartunk menni egy lokálba. Nem tudom, a zsaruk hittek-e nekem. Ketten közülük csak a lábamat bámulták, a hadnagyot pedig, aki kérdezett, csak a mellem érdekelte. Férfiak! Mindenesetre egyetlen nevet sem említettem, legkevésbé a patkányképű Brooksét. Mi van azzal a hullával a lakásomban?

— Tenni kéne vele valamit.

— Senkit sem ismerek, akire ráillik a maga leírása — mondta Cindy.
— Taxival hazamegyek. Fél óra múlva ott leszek.

Letette a kagylót, anélkül, hogy megvárta volna a választ. Franco az ablakhoz lépett, és a zsalugáteren keresztül kikémlelt az utcára. Senkit sem látott. A túldoldali sötét kapualjban ezúttal sem látott parázsló cigarettát. Franco elhagyta a lakást. Beült a Landroverbe, és elhajtott. Senki sem követte. Néhány háztömbnyire Cindy lakásától, egy mellékutcában leparkolta a kocsit, és gyalog ment vissza. A ház előtt várt, amíg Cindy megérkezett a taxival. — Egész idő alatt itt lent várt rám? — kérdezte a lány.

Beléptek a házba, és a lifttel felmentek. — Friss levegőre volt szükségem — mondta Franco.

— Nem akart egyedül maradni egy halottal, ezt meg tudom érteni — mondta Cindy.

A lány ideges volt. Habozott, hogy belépjen-e a lakásba. — Félek — ismerte be. — Mi lesz most?

Franco kinyitotta előtte az ajtót. — Először is nézze meg a fickót — javasolta.

Beléptek. Cindy reszketett. — Elköltözöm — mormogta, és megállt a nappali előtt. — Nem tudok olyan lakásban élni, ahol egy embert meggyilkoltak.

Franco kinyitotta előtte a nappali ajtaját, és felkapcsolta a villanyt. Cindy belépett. Franco oldalra húzódott. A következő pillanatban megmozdult. Előreugrott, félrelökte Cindyt, aki hajsza híján elesett.

— Mi történt — dadogta a lány.

Franco a heverőre meredt, a halott férfi arcába bámult.
— Ez nem az a férfi, akit az előbb itt találtam — mondta izgatottan.
— Ez Morini!

Cindy leült. — Morini? — visszhangozta.

— Kisebb verekezésbe keveredtem vele a garázsban. Figyelte a házat.

— Egy szót sem értek. Ki ölte meg? Hogy kerül a lakásomba? Mi történt a másik halottal, akiről a telefonban beszélt?

— A magyarázat egyszerű, ha az érdekli, hogyan zajlott le mindez, indítékot azonban már nehezebb találni. Elhagytam a lakást, hogy

megállapíthassam, figyelnek vagy követnek-e. Körülbelül húsz percig voltam úton, mielőtt visszatértem volna, és megvártam volna magát a ház előtt. Húsz percig. Ez elég idő ahhoz, hogy kicseréljék a halottakat.

— Micsoda éjszaka — motyogta Cindy mereven maga elé. — Innom kell valamit. Konyakot, whiskyt vagy bármi mást. — Az oldalszekrényre mutatott. — Legyen olyan jó, Roy, hozzon nekem egy pohárral, és szolgálja ki magát is, ha inni akar.

Franco töltött. Közben újra meg újra Morinira pillantott. Talán a férfit nem is így hívják, lehetséges, sőt nagyon is valószínű, hogy álnevet adott meg.

A fiúnak a koponyáját verték be. A feje alatt nem voltak vérnyomok. Ebből az következett, hogy nem a lakásban gyilkolták meg.

Cindy remegő kézzel fogta a poharát, három hajtásra kiitta az italt, aztán letette maga elé.

— Ismerem őt — mondta.

— Kit, Morinit?

— Nem tudom, hogy hívják. De láttam már. Csak tudnám, mikor és hol!

— Kinek van kulcsa a lakásához?

— Az én kulcsom magánál van. Van egy második kulcs is, az Alnál van. Nincs több kulcsom, legalábbis nem tudok róla.

— Gondolkozzon. Ki ez a férfi?

Franco leült. Nem kérdezhetett túl sokat, Cindy nehogy gyanút fogjon, hogy ő rendőr ügynök.

— Nem tudok gondolkozni — mormolta Cindy. — Teljesen összekeveredtem. Mi lesz most? Adjon nekem tanácsot, Roy!

Franco az ajtóhoz ment. — Lelépek — mondta. — Tetőt kerestem a fejem fölé, nem akarok gyilkossági ügybe keveredni.

Cindy felugrott. Hozzárohant, szó szerint a karjaiba vetette magát, s úgy kapaszkodott bele, mint a fuldokló a mentőövbe. Franco úgy állt ott, mint egy szobor, de érezte, amint Cindy fiatal teste hozzásimul, érezte hogy minden eszközzel el akarja csábítani — s ilyen eszköz Cindynek tömegével volt birtokában.

E pillanatban talán nem is a szexre gondolt, talán egyszerűen csak félt. Talán Francóban látta az egyetlen embert, akiben megbízhat, annak ellenére, hogy még a valódi nevét sem tudta. Franco óvatosan ki szabadította magát.

— Honnan tudjam, hogy maga nem akar törbe csalni? — kérdezte. A lány rámeredt. — Roy! — lehelte. — Én ... — Nem találta a megfelelő szavakat.

Franco tompán nevetett. — Na jó. Ezt nem kellett volna mondanom. Megszólalt a telefon. Cindy hevesen összerázkódott, egyik kezét vadul dobogó szívére szorította.

— Ki lehet az? — mormogta. — Nem veszem fel. Semmiképp.

— Talán a kórházból telefonálnak — mondta Franco. — Lehet, hogy Al még egyszer látni akarja.

— De én nem akarom látni Alt — kiáltotta Cindy izgatottan. — Ő hozott ebbe a helyzetbe, ő tehet mindenről. És nem akarok egy hal-doklót látni. Elegem van ebből...

— Vegye fel — mondta Franco.

Cindy hirtelen elhatározta magát. Felvette a kagylót. Franco olyan szorosan állt a lány mögé, hogy ő is hallotta, mit mond a telefonáló.

— Azt reméltem, Al lakásán találak — mondta egy férfihang. Komoly, kissé nyers hang volt, idősebb férfi hangja, aki tisztában van a tekintélyével. Cindy két kézzel kapaszkodott a kagylóba. Nyelt egyet. Franco érezte, hogy a lány fél.

— Halló, ott vagy még? — kérdezte a telefonáló.

— Igen.

— Mi történt? Ki lőtt Alra?

— En... — kezdte Cindy. Mintha egy gombóc lett volna a torkában.

— Ki volt az? — erőszakoskodott a telefonáló.

— Brooks.

— Hazudsz.

— Brooks volt az, és nem egyedül volt...

A vonal megszakadt. A túloldalon letették a kagylót. Franco kivette Cindy kezéből a telefont. Egy fotelhez vezette. A lány lerogyott.

— A Don volt az — suttogta. — Al főnöke.

— Miféle Don? Hogy hívják?

— Don csak egy van. Cesare Casareti. Ő dönti el, mi történik a városban. Al neki dolgozik. A patkányképű Brooks is. — Cindy felállt, a telefonhoz lépett, és Casareti számát hívta. — Segítenie kell rajtam — mondta.

Franco ismét szorosan Cindy mellé állt. Érezte a parfümjé illatát. Casareti egyik embere jelentkezett. — A Don az előbb beszélt velem — mondta a lány. — Valami fontosat kell még közölnöm vele. Casareti hangja nyers volt. — Mi van?

— A lakásomon egy halott férfi fekszik.

— Ki az?

— Fél órával ezelőtt még élt. Roynak Moriniként mutatkozott be — folytatta Cindy a beszámolót.

— Ki az a Roy?

— Egy férfi. Ő mentett meg minket, Alt, és engem attól, hogy Brooks emberei megöljenek.

— Mi a vezetékneve?

— Nem tudom.

— Hol van most ez a fickó?

— Itt nálam. De nem róla van szó. A halotról. Értesítsem a rend-őrséget?

— Miért engem kérdezel? Nem érdekelnek a hulláid — morgott Casareti.

Cindy összerezte. Idegesen pislogott. — Bocsásson meg, kérem. Azt reméltem, tud nekem valami tanácsot adni. Al miatt gondoltam. Ha értesítem a rendőrséget, Alal hozzák majd összefüggésbe a gyilkosságot, s rajta keresztül a szindikátussal.

— Nem akarok gyilkossági ügyekbe keveredni — mondta Casareti, és letette a telefont.

Cindy leejtette a kagylót. Megfordult. — Hallotta ezt? — kérdezte. A hangja keserű volt. — Nem akar gyilkossági ügyekbe keveredni! Ezen nevetni kéne, ha nem lenne olyan átkozottul komoly a dolog. És az az ember mondja ezt nekem, aki Alra uszította Brooksot, akinek szó szerint vérben ázik a keze, akinek egy emberélet annyit sem jelent, mint egy pók a falon.

— Csodálkozom magán — mondta Franco. — Maga tudja, kicsoda Casareti. Mégis olyan barátot választott magának, aki Casaretiinek dolgozik.

— Ha az ember meg akar maradni ebben a városban, nem állíthatja túl magasra az erkölcsi mércét.

— De akkor ne csodálkozzon rajta, ha ilyen helyzetbe kerül — mondta Franco.

— Mit tegyek? — kérdezte a lány.

Franco vállat vont. — Ez a maga lakása. Felőlem kihívhatja a rendőrséget.

— Akkor magát is meg kell említenem!

— Engem?

— Igen, maga találta meg az első hullát, maga beszélt Morinival, mielőtt valaki kicserélte a holttesteket — mondta Cindy.

— Maga semmit sem tud rólam. Csak a keresztnévemet — de az sem az igazi nevem — mondta Franco.

— Maga menekül?

— Fogalmazunk másképp — mondta gúnyosan Franco. — Van rá okom, hogy a népszerűség minden fajtáját kerüljem.

— Megérttem. Nem engedheti meg magának, hogy egy szállodában a rendőrség esetleg igazoltassa. Ezért keres egy zugot, ahol meghúzhatja magát. Oké, kölcsönadom a lakásomat, de ellenszolgáltatást várok.

— Espedig?

— Eltünteti a hullát a lakásomból. Felőlem leteheti az utcán vagy bárhol, de úgy intézze, hogy se Alt, se engem ne hozhassanak kapcsolatba a gyilkossággal. A zsaruk egyikünket sem kedvelik. Csak arra várnak, hogy elkap hassanak.

— Van kocsija a garázsban?

— Egy piros Camaro — válaszolta Cindy. — Itt vannak a kulcsok. Franco gondolkodott egy keveset, aztán vállára vette a halottat, és a bejáratához ment. Cindy kinyitotta neki az ajtót. — Drukkoljon — mondta Franco. — Ha bárki észrevesz, hiábavaló volt az egész.

— Senki sem ismeri magát errefelé. Annak a lehetősége, hogy ilyen későn találkozik valakivel, egyenlő a nullával. S ha mégis, azt fogják hinni, hogy egy részegnek segít.

Franco lifttel lement a föld alatti garázsba. A halottat a Camaro csomagtartójába rakta, és körülnézett. Egy lelket sem látott, beszállt a kocsiba, indított és elhajtott. Körülbelül tíz háztömbnyire Cindy lakásától talált egy építkezést. Megállt, kiemelte a halottat a csomagtartóból, egy deszkabódé mellé tette, beszállt a Camaróba, és elhajtott.

Pontosan negyedóra múlva ismét Cindy lakásának ajtaja előtt állt. Felemelte a kezét, hogy csöngessen. De a karja megállt a levegőben.

A lakásból hangos, éles kiáltás hallatszott. Cindy sikoltott.

Francónak eszébe jutott a Cindytől kapott kulcs, ami még mindig nála volt. Kinyitotta az ajtót, és belépett az előszobába. Mindenütt égett a villany, az összes ajtó nyitva állt. Tompa ütés hallatszott. Ezt nyöszörgés követte, majd egy csattanás. Franco lábujjhegyen az ajtóhoz osont. Megállt a küszöbön.

Cindy a padlón feküdt, arccal a szőnyegen. Vértett. A férfi, aki Cindyt leütötte, Francónak háttal állt. Magas, széles vállú, bikanyakú pasas volt, farmerben és pólóban.

— Hello — mondta Franco.

A másik megfordult, kissé távolulól szemében meglepetés tükröződött. Bokszoelő orra, és duzzadt szája volt.

Franco belépett. A férfi nyakát kissé behúzva közeledett felé, megfeszülő izmokkal, ökölbe szorított kézzel, kicsi, alattomos szemén látszott, hogy csak nehezen türtözteti magát.

Körülbelül huszonhét évesnek látszott. Egymásra bámultak, tekintük egymásba fúródott.

A férfi hirtelen felkapott egy súlyos kristályvázát. Rutinosan az asztallaphoz csapta. Az üvegszilánkok szerteszét hullottak a szőnyegen. Aztán elvigyorodott, és felemelte a cakkos, borotvaéles vázatalpat. — Gyere, kicsikém —, gúnyolódott. — Mire vársz még? Engedd meg, hogy beoltsalak! Ez a darabka itt nemcsak influenza ellen hatásos, hosszú élet ellen is... — vihogott. Körbejárta Francót, előre és hátra ugrott, igyekezett bizonytalanná tenni ellenfelét.

Franco kénytelen volt megállítani ellenfele ördögi táncát. Megpördült a saját tengelye körül. Nem várta meg a tulajdonképpeni támadást, hirtelen előrelendült.

A támadás teljesen váratlanul érte a fickót. Franco jobb kezével elkapta ellenfele csuklóját, és könnyörtelenül kicsavarta a karját. A férfi felordított fájdalomában. Elengedte a törött vázát.

Franco oldalba rúgta ellenfelét. A férfi térdre rogyott, s fehér lett, mint a mész. Franco még egyet lökött rajta, s amaz a padlóra esett, és nehezen lélegezve ott is maradt. Cindy Franco felé fordította a fejét, és halkan nyöszörgött. Franco látta, hogy az orra erősen vérzik.

A bunyós összeszedte magát, lassan feltápáskodott.

— Magyarázattal tartozik nekem — mondta Franco.

— Majd mindjárt megmutatom magának, mivel tartozom — sziszegte a férfi a foga közt. És ököllel rontott Francónak. Franco kitért előle, védekezett, és szorosan fedezékben maradt. Időnként egy-egy tiszta jobb- vagy balegyenessel megmutatta ellenfelének, hogy felesleges támadnia. A bunyós elkeseredett dühvel küzdött. Keményeket ütött, övön alul is. Franco kapott néhány fájdalmas ütest. Pontosán egy perc múlva már eleget tudott a férfi küzdőstílusáról ahhoz, hogy támadásba lendülhesen. Franco néhány erős ütés után telibetalálta ellenfelét. A férfi felbukott, és fekve maradt.

Franco felsegítette Cindyt. A lány zokogni kezdett. Franco leültette

egy fotelba. A lány kezével eltakarta az arcát. — Kész vagyok — nyöszörögte. — Ezt már nem bírom ki, ez nekem túl sok.

— Ki ez a fickó? — kérdezte Franco.

— Nem mutatkozott be. Csöngetett, és amikor kinyitottam az ajtót, belökött a nappaliba ...

— És? — kérdezte a férfi.

Cindy már nem tudott válaszolni. A bunyós feltápáskodott, támolgott, mint aki részeg, a szekrénybe kapaszkodott. Körbepillantott a szobában. Valamilyen fegyvert keresett. Franco odalépett hozzá, megfogta a polóját, és olyan keményen a falhoz lökte, hogy egy képszög meglazult, s a kép leesett a földre.

— Van néhány kérdésem, barátocskám — mondta Franco. — Szeretném tudni, hogy hívnak és mit keresel itt.

— Mi közöd hozzá?

— Rengeteg — mondta Franco. — Utálom, ha a magadfajta alakok lányokat vernek.

— Csak azt akartam, hogy válaszoljon egy kérdésemre. De mivel Cindy meg sem mukkant, valahogy csak szóra kellett bírnom.

— Mit kérdeztél?

— Kérdezd Cindyt, ő pontosan tudja!

Franco megrázta a férfit, majd ismét a falnak vágta. — Én téged kérdezlek!

A férfi kitepte magát. Megpróbált behúzni egyet Francónak. De Franco villámgyorsan visszautott. Ellenfele a padlóra zuhant, és elvesztette az eszméletét.

Franco föléhajolt. Átkutatta, és farzsebében talált egy műanyag zacskót kétszáz dollárral és egy Gilbert Crosswich névre kiállított jogosítványt. — Crosswich — mondta hangosan, és Cindyre nézett. — Mond magának valamit ez a név?

Cindy megrázta a fejét. Végignézte, amint lelőtték a barátját, futnia kellett, hogy mentse a saját bőrét, egy halottat talált a nappalijában, végül megtámadták és leütötték a saját lakásán. Az ideg-összeroppanás határán állt.

Crosswich magához tért. A szekrénybe kapaszkodva nehézkesen felállt, és erőtetetten vigyorgott. Mondani akart valamit, aztán meggon-dolta magát. Az ajtóhoz ment. Franco követte. Crosswich kilépett a lakásból. Megállt a lépcsőházban, és megfordult. Nem hitt benne, hogy békén hagyják. Érthetetlennek találta, hogy Franco nem követi. Franco becsapta az ajtót az orra előtt, aztán visszatért a nappaliba. Keresztül-lépett az üvegszilánkokon, és leült. Kiszáradt a szája.

— Szomjas vagyok — mondta.

— Keressen magának valamit a konyhában, a hűtőszekrényben. Min-dent megtalál, amire szüksége lehet — mormogta Cindy.

Franco kiment a konyhába, kinyitotta a hűtőt. Kivett egy doboz sört és meglepetten fedezett fel a zöldségtartóban egy fekete műbőr bő-röndöt, amelyen A. R. monogram szerepelt.

Kivette a táskát a hűtőből. Meglehetősen nehéz volt. Hallotta, hogy Cindy kimegy a fürdőszobába. Utánament a bőrrönddel. Cindy a tükör

előtt állt, és a vért törölgette az arcáról. A tükörből látta, mi van Francónál. — Mi ez? — kérdezte elképedve.

— A hűtőben találtam. A barátja monogramja van rajta. Ismeri ezt a bőröndöt?

— Még sose láttam — válaszolt Cindy, és megfordult.

— A bőrönd betűzárral működik — mondta Franco, és bement a nappaliba. A szekrényre tette a bőröndöt. Cindy bejött a szobába, és leült. — Most már értem, mit akart a fickó. Mármint Crosswich. Ezt a bőröndöt kereste!

— Érdeklődött felőle?

— Nem közvetlenül. Azt kérdezte, hol van az a cucc. Mindig csak valami cuccról beszélt. Nem értettem, mit akar. Nem hitte el, hogy nem értem. Ezért próbálta meg kivenni belőlem.

— Lehet, hogy Al rakta a táskát a hűtőbe?

— Igen, elképzelhető, bár nem értem, miért tette volna. Nyissa ki. Franco elforgatta a zárat. Fülét a zárra tapasztotta, és hallotta a halk kattanó hangokat. Felállt, megrázta a fejét. — Nem vagyok szakértő. Csak erőszakkal tudnánk kinyitni. De nem szeretném itt és most kinyitni.

— Miért nem?

— Képzeld csak el, mi történne, ha a bőröndben robbanóanyag van. Nemcsak mi halnánk meg, hanem velünk együtt jó néhány ártatlan lakó is.

— Ūristen, erre nem is gondoltam.

— Visszateszem a hűtőbe — döntötte el Franco. — Most pedig először is aludni fogunk.

Amikor Franco felébredt, a nap már besütött a szobába. Az órára nézett. Kilenc óra elmúlt. Amikor kiment az előszobába, hallotta, hogy Cindy a konyhában tevékenykedik. — Reggelit készítek — kiáltott ki. — Mindent, amire szüksége lesz a borotválkozáshoz, megtalál a tükörös szekrényben.

Franco sokáig készülődött. Amikor a borotválkozás után illatosan kilépett a fürdőszobából, a konyhában már meg volt terítve. Kávéillat terjengett. Cindy térdig érő fekete bársonypongyolában volt. Szép kebleit felfedte a PONGYOLA kivágása.

— Jó reggelt — mondta Franco. — Jól aludt?

— Mint a bunda — válaszolt Cindy. — Mégsem tudtam megszabadulni az elmúlt éjszaka terhétől. Most is félek.

— Kapcsolja be, kérem, a rádiót — mondta Franco, aki a konyhaszekrényen felfedezett egy táskarádiót. — Jó lenne tudni, megtalálták-e már a hullánkat.

Cindy bekapcsolta a rádiót. Leült, és kávé tölött. — Miért mondta azt Brooks? — gondolkodott hangosan.

— Mit? — kérdezte Franco.

— Maga nem hallotta? Brooks azzal vádolta Alt, hogy három szállítmányt eltüntetett. Hogy érthette ezt?

— Fogalmam sincs — mondta Franco.

— Tudomásom szerint Al nem is szervezett, és nem is vezetett szállí-

tásokat! Mintha valami fuvarozásról és teherautókról lenne szó. Nem tudom, mi lehet ez az egész.

— Hívja fel a kórházat — tanácsolta Franco, amikor befejezték a reggelit. — Érdeklődjön, hogy van Al.

Csöngettek. Cindy összerendezte. — Ne nyisson ajtót — mondta. — Kérem...

Franco habozott, aztán felállt. Ismét csöngettek. — Kinyitom — mondta, kiment az előszobába, és kinyitotta az ajtót.

Hárman álltak előtte.

A férfi, aki csöngetett, az átlagosnál valamivel magasabb termetű volt, és elegáns, sötét csíkos öltönyt viselt. A gomblyukába fehér szegfű volt tűzve. Vékony, markáns, majdnem ragadozószerű arca volt. Szeme sötét, szúrós. Kicsi fekete szakálla éles ellentétben állt ősz halántékával. Franco olyan jó ötvenesnek nézte a látogatót.

A két másik kissé hátrább állt, természetük s a mód, ahogyan a kezüket a zsebükben tartották, elárulta, hogy testőrök.

— Maga Roy — mondta a férfi gúnyosan nevetve, s megemelte borsaija kalapját. — Vagy tévedek?

— Ön Mr. Casareti — mondta Franco, és oldalt lépett. A férfi bólintott. — Gondolom, nincs ellene kifogása, ha a kísérőim a közelemben maradnak — mondta, és belépett a lakásba, a két gorilla követte. — Hol van Cindy?

— A fürdőszobában — válaszolta Franco, és kinyitotta a nappali ajtaját. — Öltözködj. Foglaljon addig helyet. Mindjárt szólok neki.

— Rögtön kész vagyok — kiáltotta Cindy izgatottan. — Csak pár perc az egész.

Casareti kísérőivel belépett a nappaliba. Körülnézett. A padlón még ott feküdtek a széttört váza cserepei, s a kép, amelyik leesett a falról. A heverőn szétdobált takarók is a rendetlenség érzetét keltették. — Még nem volt időnk rendet rakni — mentegetőzött Franco. — Ez itt nem az én lakásom, különben már hellyel kínáltam volna önt.

Casareti az egyik fotelba ült. A két gorilla megállt az ajtónál. Casareti keresztbe tette a lábát, de nem vette le a kalapját. Elégedetten Franco szemébe nevetett.

— A titokzatos Roy. A maga megjelenése városunkban meglehetősen zűrzavart okozott, szokatlan események egész sorát indította el. Szeretném tudni, ki maga, és mi a szándéka.

— Mi köze hozzá? — kérdezte Franco.

Az egyik férfi elindult, egy lépést tett Franco felé, de hirtelen megállt, amikor Casareti parancsolón felemelte a kezét.

— Rengeteg közöm van hozzá, Roy — mondta a szindikátusfőnök lágy hangon. — Nem szeretem, ha idegenek vadásznak az én területemen.

— Nem azért jöttem, hogy mások területén nyüzsgjek. Nyugalmat keresek.

— Revolverrel? — gúnyolódott Casareti.

— Megtanultam, hogy hasznos és tanácsos, ha az önvédelemnél nemcsak az ökleimre hagyatkozom — mondta Franco.

— Hol a fegyvere?

— Azt hiszem, ez az én dolgom.

— Nem egészen, Roy. Elmúlt éjjel itt vér folyt. Gyűlölöm a vérontást, különösen akkor, ha az én embereim az áldozatok. Tegye a fegyverét a szekrényre, utána majd folytatjuk a beszélgetést.

Franco a testőrökre pillantott. A két gorilla elővette és Francóra fogta a pisztolyát.

— Oké — Franco hangsúlyozottan egykedvűnek igyekezett látszani. A heverőhöz ment, elővette a revolvert a párna alól, és a szekrényre tette. — Meg van elégedve? — kérdezte.

— Lépjen még egy lépést oldalt! — parancsolta Casareti. Franco engedelmeskedett. Kinyílt az ajtó. Cindy lépett be. A pongyolát divatos szoknyával és szűk, palackzöld pulóverrel cserélte fel, amelyen egy ismert francia szabó emblémája volt.

Cindy szeme elárulta, hogy fél és ideges, de azt is, hogy megkülönböztetett tisztelettel viseltetik a férfi iránt, akinek a neve fogalom Miami-ban, aki éppúgy megtestesítette a hatalmat és a gazdagságot, mint a halált és megsemmisülést.

— Helló, kislány — mondta Casareti, és levette a borsalinót. — Ragyogóan nézel ki — dicsérte meg a lányt. — Meg tudom érteni, hogy Al nem akart a fübe harapni. Nem akart elveszíteni téged.

— Mit... mit tehetek önért, uram? — dadogta Cindy. Röviden Francóra pillantott. Az ránevetett. Cindy nem tudta, mire vélje ezt, hisz a helyzet nem volt éppen rózsás.

— Kedves, hogy megkérdezed — mondta a szindikátusfőnök. — Meg kell beszélnem néhány apróságot a barátunkkal, Royjal. Legjobb lenne, ha egyedül hagynál minket vele. Ez a beszélgetés téged csak untatna. Egy óra múlva ismét találkozunk. Rendben van?

Cindy kisértett. A lakásajtó becsapódott mögötte. Az egyik gorilla, aki karamellszínű kordöltönyt viselt, magához vette Franco revolverét. Franco leült az egyik fotelba. A másik gorilla mellé lépett, s a pisztolyt Franco halántékához nyomta.

— Ki engedte meg, hogy letedd a segged? — sziszegte. — Felállni! Francónak nehezebb esett megőrizni a nyugalmit. Lerázta kábultságát, és felállt. A gorilla arrébb ment.

— Így van ez, barátocskám, az embereim gondoskodnak róla, hogy megkapjam a nekem kijáró tiszteletet — gúnyolódott Casareti, s elővett egy krokodilbőr tárcát. Kivett belőle egy vékony, fekete szivart. A kordöltönyös gorilla tüzet adott neki. Casareti mélyen leszívta, majd kifújta a füstöt, és a kezével elhessentette.

— Térjünk a tárgyra Roy — mondta. — Ki maga? Mit keres Miami-ban?

— Már megmondtam. Nyugalmat keresek. Nem tudhattam, hogy abban a gyárban kint, Hialeachban lövöldözés lesz. Különben oda se mentem volna, ezt elhiheti.

— Mi készítette arra, hogy beleavatkozzon?

— Ez a lány, Cindy. Ösztönösen cselekedtem, nem sokat gondolkoztam. Arra nem is volt idő — felelte Franco.

— Még egyszer kérdem: kicsoda maga?

— Maradjunk abban, hogy Roy vagyok — javasolta Franco. Danny, az a gengszter, aki az előbb a halántékához nyomta a pisztolyt, most vigyorogva Franco elé lépett. Behúzott egyet Francónak, s amikor áldozata térdre rogyott, még egyszer teljes erőből az arcába vágott. Franco felbukott. Nem vesztette el az eszméletét, de úgy gondolta, megússza a további verést, ha ájultnak tettei magát. A gorilla a bordája közé rúgott.

— Felkelni! Később is szunyálhatsz, akár örökre is!

Franco felállt. Casareti nevetett. — Danny néha goromba — gúnyolódott. — De ez semmi ahhoz képest, amit Rocco tud. Igaz, Rocco? A kordöltönyös bólintott. Franco a gyomrát fogta. Hallgatott.

— Akkor kezdjük még egyszer előlről — mondta Casareti. — Ki maga?

— Egy olyan férfi, aki elvesztette az azonosságát, és nem is áll szándékában visszaszerezni — mondta Franco. — Élég lesz ennyi? Derek Delusso.

Cesare Casareti a vékony, fekete szivar parázsló végét nézte. — Hazudik — mondta. — Delusso meghalt.

— A hatóságok számára. Azok számára, akik szívesen életben tartották volna. Tudom.

— Maga nem Delusso — mondta Casareti.

— Na jó, akkor nem az vagyok. Ami engem illet, rég megváltam a nevemtől. Újat keresek.

— Üssem, főnök? — kérdezte Danny, s a szeme szikrát szórt. Casareti akaratlanul is megrázta a fejét. — Befogod a pofád, és azt teszed, amit parancsolok — mondta dühösen. Danny nyelt egyet. Egy lépést hátrált. Casareti Franco szemébe nézett. — Delusso jó ember volt. Philadelphiai barátom, Don Carlo nagyra értékelte. Delusso harcolt volna, nem volt oka kiszállni. Vízbe fulladt. Baleset volt. Tanúk is vannak rá.

— Persze, hogy vannak tanúk — mondta Franco. — Olyan sokáig úsztam a víz alatt, hogy úgy éreztem, szétreped a tüdőm.

— Később megtalálták a holttestet — mondta Casareti.

— Egy hullát, akinek a zsebében az én papírjaim voltak, s akit a halak annyira szétmancogtak, hogy a holttestet nem lehetett többé azonosítani.

Casareti sokáig vizsgálódón nézett Franco szemébe. — Elismerem, hogy akár így is történhetett volna — mondta lassan. — Azt szeretném tudni, miért csinálta volna. Don Carlo nagyra értékelte magát. Semmi oka nem volt rá, hogy ezt az idióta balesetet megrendezze.

— De igen, volt rá okom — mondta Franco. — Nem szeretnék erről beszélni.

— Kénytelen lesz beszélni, fiú — magyarázta Casareti. — Ha vonakodik, könnyen másodszor is fulladásos baleset éri.

— Kikészültem — mondta Franco. — Olyan helyzetbe jutottam, amiből nem volt kiút. Minden értelmetlennek, elkeserítőnek, okádni-valónak tetszett. Ismeri a bandát. Nem engednek kiszállni valakit csak

azért, mert elege van az egészségből és nyugalmat szeretne. Don Carlo nem az az ember, aki megértett volna. Értékelt, ez igaz, állandóan új megbízatásokat adott nekem. De undorodtam a feladatoktól. Ezért rendeztem meg a halálomat.

— Csak a pénzt akarja — mondta hirtelen Casareti.

— Miféle pénzt?

— Al kapta meg, hogy kifizesse a szállítmányt.

— Erről semmit sem tudok.

— Szóra fogjuk bírni! — fenyegette meg Casareti. Franco hátrafordult. Danny szélesen vigyorgott. Látszott rajta, hogy szó szerint viszket a tenyere.

— Az igazat mondtam — mondta Franco.

— Hm — mormogta Casareti, és elgondolkodva simogatta az állát. Hirtelen elnevette magát. — Lehet, hogy igazat mond. Erről könnyen meggyőződhetünk.

— Ha Don Carlo rájön, hogy rászedtem, megölet — mondta Franco.

— Vannak papírjai?

— Nincsenek.

— Tudnék szerezni magának.

— Mennyiért?

— Nem kérek érte pénzt — mondta Casareti. — Csak azt akarom, találja meg azokat a disznókat, akik a levesembe köptek, akik miatt Brooks rálőtt Al Rileyre.

Franco zavartan vonta fel a szemöldökét — Hogy érti ezt? — Magándetektív volt, nem? Néhány évvel ezelőtt, mielőtt Don Carlo megvásárolta...

— Na és? Szar állás volt. Jó detektív voltam, de a honoráriumok vagy csak jóval később, vagy egyáltalán nem érkeztek meg, és dicsőségből nem lehet megélni. Én aztán végképp nem tudok megélni belőle. Szeretem a luxust, folyton pénzre van szükségem. Don Carlo ezt kínálta fel nekem, ezért szegődtem mellé.

— Most ismét magándetektív lesz a kedvemért — mondta Casareti.

— Megtalálja azokat a disznókat.

— Mit kapok érte?

— Pár ezer dollár kezdőtőkét, új papírokat és állást.

— Állást?

— Világos. A jó emberek a gyengéim. Nekem fog dolgozni.

— Nem azért hagytam abba a munkát Don Carlónál, hogy most magának dolgozzak.

— Megérte kiszállni?

Franco nem válaszolt azonnal. — Nem — mondta aztán. — Eleinte érdekes volt, hogy halottnak hittek, s hogy új személyazonosságot kellett keresnem magamnak, de hosszú távon megerőltető, szar élet ez.

— Na tessék — mondta Casareti nevetve. — Majdcsak megértjük egymást. Új egzisztenciára van szüksége. Ezt kínálok magának, feltéve, hogy maga valóban Delusso.

— Azt hiszi, mindent a kisujjamból szopok?

— A következő napokban felteszek majd néhány olyan kérdést, ame-

lyekre csak Delusso tudhatja a választ - fenyegette meg a szindikátusfőnök.

— Csak rajta — mondta Franco.

— Üljön le! — dirigálta Casareti, és az orra alá tartotta a krokodilbőr tárcát. — Szolgálja ki magát. Különleges szivar.

— Nem dohányzom.

Casareti vigyorgott. — Kiállta az első próbát. Delusso hozzá se nyúlt a szivarhoz.

— Ha végre akarom hajtani a megbízatását, szükségem van néhány háttérinformációra — mondta Franco.

Cesare Casareti bólintott. — Tisztában vagyok vele. Sajnos sötétben tapogatódzunk. A következő történt. Valaki a telefonban utánozta a hangomat, és azzal bízta meg Brooksot, hogy két társával ölje meg Al Riley-t. Brooks és Al sohasem állhatták egymást. Brooks szívesen vállalta a megbízatást. Tartotta magát a szabályzathoz, meg volt győződve arról, hogy velem beszélt telefonon.

— Történt már ilyesmi? — kérdezte Franco. — Előfordult már, hogy valaki megpróbálta kihasználni, hogy ennyire hasonlít a hangja az önére?

— Nem. Le is vontam az esetből a megfelelő következtetéseket, a fontosabb parancsokat ezentúl kizárólag személyesen adom ki, sosem telefonon — mondta a szindikátusfőnök.

— Kinek állhat érdekében, hogy az embereit egymásra uszítsa?

— Az olyan embereknek, mint én, sok az ellensége — mondta Casareti. — Lehet, hogy az FBI csapdájáról van szó. Vagy a konkurencia tette. Talán áruló van köztünk, bár ebben kételkedem. Másrészt az ismeretlen telefonáló, aki az én hangomat utánozta, sokat tudott a belső dolgainkról. Ismerte Brooksot, Riley-t és a többieket. Tudta, mivel foglalkozunk.

— Amikor ma éjszaka ebbe a lakásba jöttem, egy halott feküdt a heverőn. Telefonon beszéltem Cindyvel, majd elmentem a lakásból, és felfedeztem, hogy egy férfi figyel a házat. A föld alatti garázsban kaptam el, amikor a kocsimmal babrált. Hal Morininek nevezte magát. Nem tudom, hogy a valódi nevét mondta-e, de másodszor is találkoztam a fickóval, amikor Cindyvel visszatértünk a lakásba. Morini holtan feküdt a heverőn. Az a holttest pedig, amely előtte feküdt ott, eltűnt.

Franco elmondta, hogyan nézett ki az első halott. — Ismeri? — fejezte be a mondókáját.

— Nem — mondta Casareti.

Franco a két gorillára nézett. Az arcuk semmit sem árult el arról, hogy mit gondolnak vagy éreznek. Francónak az volt az érzése, hogy Casareti hazudott, de ezzel most nem tudott mihez kezdeni. — Brooks szemrehányást tett Al Riley-nek, hogy az eltüntetett néhány szállítmányt — mondta Franco. — Mire célzott ezzel?

— Valóban elrabolták néhány szállítmányunkat útközben — mondta Casareti. — Van egy gyenge pont a szervezetben. Meg fogja találni, és fel fogja számolni. Ha sikerül, számíthat rám. Miami szép város, és

Cindy — tette hozzá vigyorogva — olyan lány, akiért mindenhol irigyelni fogják.

— Megfelelkezik Alról — mondta Franco.

— Al kora reggel meghalt — mondta Casareti.

Franco felállt. Az ajtóhoz ment. Danny szorosan a nyomában maradt. — Hé, mit jelentsen ez? — kérdezte Franco.

— Hadd menjen — mondta Casareti.

Franco kiment a konyhába. A gorilla szeme előtt kivette a bőröndöt a hűtőszekrényből. Bevitte a nappaliba. — Ezt tegnap találtam a konyhában.

— És nem nyitotta ki? — csodálkozott Casareti.

— Nem volt kedvem a levegőbe repülni — mondta Franco. — Lehet, hogy a bőrönd tele van robbanóanyaggal.

— Világos. Robbanóanyag van benne. De még milyen! — mondta dühösen Casareti. — Nyisd ki, Danny!

A gorilla feltörte a zárat. Kinyitotta a bőröndöt. Franco fütttyentett. A bőrönd tele volt dollárral. Kötegenként feküdtek benne a húsz-, ötven- és százdollárosok.

— Ha ezt tudta volna, Delusso, mi? — gúnyolódott Casareti.

— Ma reggel akartam kinyitni a bőröndöt — mondta Franco.

— Megspóroltuk neked ezt a munkát — vélte Casareti, felállt, s az asztalhoz lépett, amelyen a bőrönd feküdt. Belenyúlt, kivett két köteg százdollárost, és odadobta Francónak. Tessék, egy kis előleg. Keressen meg, ha nem tudja, mit tegyen. És ne felejtse el a megbízatását. Tudni akarom, ki köpött a levesembe, s kinek a lelkét terheli Al halála. Magát senki sem ismeri Miami-ban.

— Hogy jutok be a szervezetbe — kérdezte Franco.

Casareti bezárta a bőröndöt. — Azt én elintézem — ígérte meg.

A férfiak elhagyták a lakást. A kordöltönyös gorilla vitte a bőröndöt. Franco kikísérte a férfiakat a lifthez, aztán visszatért a lakásba, és bement a fürdőszobába. Levette a zakóját és az ingét, s hideg vízzel derékig megmosakodott. Nem szokott izzadni a félelemtől, de a Cesare Casareti-vel való találkozás teljesen kikészítette. Sokat kockáztatott, és nyert, de még nem dőlt el, vajon megtarthatja-e a nyereségét.

Delussót Philadelphiában mindenki ismerte. Ha Casareti talál valakit Miami-ban, aki személyesen ismerte, kettejük találkozása katasztrófa-hoz vezet majd. Franco remélte, hogy erre nem kerül sor.

Csöngettek. Cindy jött vissza.

— Elmentek? — kérdezte. — Hogy zajlott le?

— A Don adott nekem egy megbízatást — mondta Franco.

Bement a nappaliba, és leült. Cindy követte.

— Miféle megbízatást? — kérdezte.

— Hallotta már a hírt? Al meghalt — mondta Franco.

— Tudom. Telefonáltam a kórházba.

— Úgy látszik, nemigen viseli meg Al halálhíre — állapította meg Franco.

— Miért hazudnék? Al fényűző életet biztosított nekem, voltak jó tulajdonságai, de most, hogy meghalt, nem tudom igazán gyászolni.

Magam sem értem, miért. Semmit sem érzek. Semmit. Félek ettől. Lehet, hogy még örülök is, hogy véget ért a kapcsolatom Allal? Talán miattad?

Francohoz ment, a fotel karfájára ült. A csípője a férfi karjához ért. A lány lehajolt. Franco nem tért ki a csók elől. Amikor a lány megcsókolta, Franco nem hunyta le a szemét. Cindy nyelve megmozdult a szájában. Amikor felült, szaporábban lélegzett. — Gyere, feküdj le velem — mondta.

Franco felállt. — Dolgom van.

— Nem tetszem neked?

— De igen — mondta Franco —, de képtelen vagyok szerelemre gondolni, amikor a halál jár a nyomomban. Ebben a szobában két halott feküdt.

— Ne emlékeztess erre! — mondta Cindy, és reszketni kezdett. — El akarom felejteni. Nem akarok erre gondolni. Mondott már valamit a rádió?

— Fogalmam sincs — mondta Franco, és kiment a konyhába. — Hallgassuk meg a híreket.

— Rendet rakok — mondta hirtelen Cindy. — Úgy néz ki a lakás, mintha bombatalálat érte volna.

Franco leült a konyhában. Cindy tíz perccel később csatlakozott hozzá. Melléült, és egyik kezét a combjára tette. Lassan simogatta. Franco eltolta Cindy kezét. — Nem vagyok fából — mondta.

Cindy nevetett — Remélem is. Mikor fogod bebizonyítani? — kérdezte.

— Mihelyt bebizonyítod, hogy a fejedet is használod.

Cindy rámeredt. — Mit jelentsen ez? — kérdezte.

— Szükségem van a segítségedre — válaszolt a férfi. — Ki tudott Al Riley feladatáról?

— Először is a főnöke, a Don. A Don emberei. Én semmit sem tudtam. Egyáltalán semmit!

— Biztosan gyakran ott voltál, amikor Al a Donnak telefonált, amikor parancsokat kapott, vagy ő tett fel kérdéseket. Hallhattál néhány részletet, fontos adatot...

Cindy megrázta a fejét. — Sohasem foglalkoztam Al dolgaival. Tudtam, hogy ez veszélyes lehet — mondta a lány. — Alnak az utóbbi időben rossz volt a lelkiismerete, azt észrevettem. Néha álmában is beszélt. Azt hiszem, saját zsebére is dolgozott...

— Azt akarod ezzel mondani, hogy becsapta a Dont? — kérdezte Franco.

— Al meghalt. Miért ne mondhatnám meg, mit gondolok? Al félretett pénzt magának. Nem tudom, honnan származott a pénze, de biztos, hogy nem egyenes úton jutott hozzá. Senki sem tudhatott a pénzről.

— Hol van?

— Fogalmam sincs. Al néha álmában valami csekkszámláról beszélt.

— A Don említett bizonyos szállítmányokat. Mit értett ezen? Kábítószerszállítmányt?

— Lehet — mondta a lány.

— Többet nem tudsz?

— Ebben sem vagyok biztos — mondta Cindy.

Franco körülnézett. A szoba egyik sarkában egy halom képűség feküdt. Odatelepedett, és átnézte a lapokat. Cindytől kért egy ollót. Pár tucat férfifényképet kivágott, darabokra szabdalta őket majd mint egy puzzle-t, összerakta. Néhányszor félrelökte a munkát, míg végül felkiáltott. — Végre! Ó az.

Cindy kíváncsian hajolt át a vállán. — Ki? — kérdezte.

— A halott, aki elsőként feküdt a heverőn, az a férfi, akit kicseréltek Morinire.

— Fantomkép, értem — mormogta Cindy. — Mit akarsz vele?

— Felragasztom egy darab papírra. Te pedig utánaérdeklődsz, ki ez a férfi. Biztosan ismered azokat a lokálokat, ahol a legvalószínűbb, hogy válaszolnak a kérdésekre — mondta Franco.

Cindy felpattant. — Ezt verd ki a fejedből — mondta. — Nem csinálom meg. Ebben a városban nem. Semmi kedvem hozzá, hogy rendőrspiclinek tartsanak.

A férfi ránézett, vállat vont, és azt mondta: — Ahogy akarod. Van ragasztód és papírod? Más nem kérek tőled.

Cindy letérdelt elé a padlóra. — Tartozom neked, sok mindent megteszek érted — de vannak dolgok, amiket nem kérhetsz tőlem.

— Jó, jó — mondta a férfi, és Cindyre mosolygott. A lány felállt, és kiment a szobából. Az előszobában hirtelen megállt.

— A zsebedből esett ki? — kiáltott be.

— Mi?

— A boríték! Itt fekszik a földön — mondta Cindy.

Franco felállt és kiment az előszobába. Cindy egy kék borítékot nyújtott felé. A férfi elvette tőle. — Mit csináljak vele? Biztos valami rek-lám van benne.

— Az ajtón nincs nyílás a leveleknek. Az ajtó és a küszöb közti keskeny résen csúsztathatta be valaki.

Franco kinyitotta a borítékot. Cindy átnézett a válla felett. Hirtelen elkerekedett a szeme, kezét a szívére szorította. — Istenem — nyögte.

Franco a fényképre nézett. Saját magát látta rajta, amint a halott Morinit az építkezés mellé fekteti. Franco megnézte a fénykép hátoldalát is, aztán benézett a borítékba. Semmilyen írást nem talált. A borítékon se címzett, se feladó nem szerepelt.

— Mit jelentsen ez? — suttogta Cindy.

— Figyeltek. Ha a fénykép a rendőrség kezébe kerül, végem van, automatikusan gyilkosság gyanújába keveredek.

— Valaki követett téged. Nem vetted észre?

— Nem.

Cindy zavartnak látszott. — Vakut kellett használnia. Azt csak észre kellett vened.

— Senki sem használt vakut — mondta Franco.

— De hát éjszaka volt, sötét volt.

— Azt hiszem a fickó speciális infravörös filmmel működő gépet használt.

— Mit jelenthet ez?

— Profikkal van dolgunk. Ez a zsarolás első lépcsőfoka — mondta Franco dühösen.

Bement a nappaliba, és leült. Erőtlennek érezte magát. Hosszú, alapos előkészítő munkát végzett, hogy végrehajthassa ezt a megbízatást. A COUNTER MOB segítette ebben, tőlük kapta a szükséges anyagot.

Franco intenzíven foglalkozott Miami alvilágával, s közben annak a férfinak az életét is tanulmányozta, akinek a szerepét eljátszani készült. Francónak jó, bár semmiképpen sem kockázatmentes kilátásai voltak arra nézve, hogy sikerül Miamiban végrehajtani a tervét. Mégis már a kezdet kezdetén kiderült, milyen könnyen meghiúsulhat az egész.

Megszólalt a telefon. Cindy és Franco egymásra néztek. — Ez ő — mondta Franco.

— Felveszed?

A férfi bólintott, felállt, és felvette a kagylót. — Igen? — mondta. Hallotta, hogy a túldoldalon valaki lélegzik. — Hall engem? — kérdezte Franco.

— Jól hallom — válaszolt egy férfihang. Franco leült. Felismerte a telefonáló hangját. Gilbert volt az, a bunyós.

— Jó napot, Crosswich — mondta Franco.

Rövid szünet. — Beszélnem kell veled — mondta a férfi.

— Épp ezt teszed.

— Személyesen. Találkozzunk egy óra múlva Miami Beachben. Követlenül a Delphin cirkusz mellett van egy lokál. Az Ezüstponty. Figyelj, nehogy kövessenek.

Kattanás. Crosswich letette.

— Mit akar tőled? — kérdezte Cindy, aki hallotta a beszélgetést.

Franco lecsapta a kagylót. — Nem tudom. De azt tudom, hogy én mit akarok tőle.

Pontosan érkezett a megadott helyre. A lokál talán félig volt. Crosswich az ablak közelében ült, és kávé ivott. Én nyírtam ki mellé. Crosswich az ajtóra pillantott, aztán Francóra nézett. — Minden rendben? — kérdezte.

— Attól függ, mit értesz ezen. Te voltál a fotóművész?

Crosswich hátradőlt és vigyorgott. — Persze. Szép kép, nem? Tudod, hogy kitörhetem vele a nyakadat.

— Mennyi? — kérdezte Franco, és felemelte a kezét, amikor Crosswich válaszolni akart. — Egy pillanat. Ne követelj annyit, amennyit nem tudok adni. Pontosan tudod, hogy nem én nyírtam ki Morinit. Elvittem Cindy lakásából, hogy a lánynak ne legyenek nehézségei.

— Látom, emberbarát vagy — gúnyolódott Crosswich. — Sajnálatos módon most te vagy a slamasztikában. Gondolom, nem kell hangsúlyoznom, hogy a zsaruk aligha fognak hitelt adni a mondókádnak.

— Mennyi? — ismételte meg Franco.

— Két dolgot akarunk — mondta Crosswich. — Riley pénzét akarjuk, és hogy nekünk dolgozz!

— Nektek dolgozzak? — visszhangozta Franco.

Crosswich nem felelt. A felszolgálónő az asztalhoz lépett. Franco cit-

romos teát kért. A lány elment. Crosswich előrehajolt. — Jól értetted. Szükségünk van a támogatásodra. Hamis nyomra kell vezetned őket.

— Hogyan? És kit? — kérdezte Franco.

— Kinyírjuk Cesarét — közölte Crosswich.

— A Dont?

— Ki más? Téged bízott meg, hogy találj meg a gyenge láncszeme-
ket a szindikátusban. Tudni akarja, ki rabolta el a szállítmányokat.
Bosszút akar állni. Gondoskodni fogsz róla, hogy a saját emberein áll-
jon bosszút.

— Lehallgatót hagytál Cindy lakásában — állapította meg Franco.

— Lehallgattad a beszélgetésemet a Donnal.

Crosswich vigyorgott. — Kitaláltad, Delusso.

— Ki áll mögötted?

— Nem gondolod komolyan, hogy erre válaszolok — gúnyolódott
Crosswich. — Kicsi, de erős érdekszővetség a miénk. És téged szilár-
dan a markunkban tartunk. Ha nem teszed meg, amit követelünk, át-
adjuk a rendőrségnek a fényképet.

— Ugyesek vagytok — szólt Franco kifejezéstelen arccal.

— Köszönöm a bókot — mondta Crosswich.

— Hogyan és hol tudlak elérni?

— Rendszeresen jelentkezni fogok nálad. Ha lakóhelyet kell változ-
tatnod, itt a bárpultnál hagyj üzenetet. A tulajt Maxnak hívják. Is-
mer engem. Elég, ha annyit mondasz, az üzenet Gilbertnek szól. Megér-
tetted?

— Elég könnyű megjegyezni.

Crosswich felállt. — Egy kávét ittam — mondta, és szélesen vigyor-
gott. — Köszönöm a meghívást — és jó munkát! — Az ajtóhoz ment,
és elhagyta a lokált anélkül, hogy még egyszer hátranézett volna.

A lány kihozta a teát. Franco kifizette a számlát. Megcukrozta a tea-
ját, és megkavarta. Árnyék esett az asztalára. Franco fölpillantott.

— Örülök, hogy látom, ezredes — mondta.

Franco halkán beszélt. Tisztában volt vele, hogy az ezredes megszól-
ítás nem tartozik idegenekre. Warner ezredes leült, és Franco szemé-
be nézett. — Jól néz ki, Franco.

— Köszönöm. Viszont sajnós nyomorultul érzem magam.

— Miattam?

— Ellenkezőleg. Remélem, maga kiségt a csávából. Épp a megfelelő
pillanatban érkezett.

Az ezredes megigazította a székét. Öltözéke angolos volt. — Ez idáig
mindig akkor végezte a legjobb munkát, amikor egyikünkkel sem állt
kapcsolatban — mondta. — Mégis hasznosnak tartjuk, ha néha érez-
tetjük magával, hogy nincs egyedül.

Az ezredes levette feltűnően halvány napszemüvegét, és nevetett,
mintha sikerült volna rövid, találó beszédet tartania. Francóra vigyor-
gott, aki úgy találta, hogy az ezredes mosolya, minden iránta való szim-
pátiája ellenére is hűvös és tartózkodó. Ebben nem volt semmi különös.
Warner ezredes egy olyan szervezet magas beosztású, jól fizetett tisztje
volt, amelynek létezéséről a nyilvánosság mit sem tudott, bár a Counter

Syndicate Crime Service egyetlen feladata éppen az volt, hogy a nyilvánosságot szolgálja. Biztosan lehangoló volt a Jóért küzdeni, s ezt ugyanakkor titokban tartani. Azonkívül nem volt könnyű az alvilágot annak saját módszereivel legyőzni, s közben nem lesüllyedni arra a szintre, amit megvetettek, s amit gyökerestül ki akartak irtani.

— Egy kávét — mondta az ezredes, amikor a lány megjelent az asztaluknál.

Franco a lány után pillantott. — Jó lábai vannak — dicsérte.

— És milyen lábakon áll a maga munkája? — kérdezte az ezredes.

— Gyenge lábakon. Kutyaszorítóba kerültem — mondta Franco. — Legszívesebben kiszállnék. Két konkurens gengszterszervezet is be akar hálózni. A Don azt akarja, hogy felkutassam a klánjában az árulókat, Crosswich pedig — az a férfi, akivel az előbb beszélgettem — azt akarja, hogy szabotáljam el ezt a munkát.

— Zsarolják?

— Igen, ezzel — mondta Franco, és megmutatta az ezredesnek a fényképet.

Warner rápillantott, aztán visszaadta. Franco halkan beszámolt róla, mi történt.

— Két malomkő közé kerültem — fejezte be. — Mit tegyek?

— Dolgozzon tovább — döntötte el az ezredes. — Ez a két malomkő egyúttal azt is jelenti, hogy ha sikerül, két legyet ütünk egy csapásra, vagyis Cesare Casaretit és a konkurenciáját is.

— Ez mennyországi behívót jelent — állapította meg Franco. Warner ezredes nevetett. — Ettől olyan izgalmas a munkánk — mondta gúnyosan. — Egy percet sem unatkozhat.

A lány kihozta a kávét. Az ezredes fizetett. Franco felállt és elment.

— Mit akart Crosswich? — kérdezte tőle Cindy, amint belépett a lakásba.

— Nem jött el — hazudta Franco.

Ezen az estén legalább egy tucat lokált felkeresett, amelynek nevét és címét Cindy adta meg neki. Már a második lokálban, egy diszkóban, rábukkant valamire. Egy rocker, aki Franco mellett ült a bárpultnál, megnézte magának a fantomképet, és így szólt: — Igen, ismerem. Mi van vele?

— Keresem a fickót.

— Azt észrevettem. Mennyit ér meg magának, hogy megtalálja?

— Attól függ, mennyire pontos az információja.

— Az rendben lesz. Név és cím, tiszta sor. Mit fizet érte?

— Húsz dollárt.

A rocker lecsúszott a bárszékről, és tüntető érdektelenséggel kiment a WC-re. Franco várt, amíg a fickó visszajön. — Harminc — mondta.

— Ötven.

Franco gondolkozott, aztán elővett egy ötvedollárost, és átadta beszélgetőpartnerének.

— Dick Gazzo — mondta a rocker. — Miami, Elmers Lane 71.

— Mit tud róla?

— Csak amit elmondtam.

— Oké, és egy újabb ötvenesért?

— A beszélgetés kezd szórakoztatni. Mutassa, hogy néz ki a másik ötvenes.

Franco fizetett. A rocker elrakta a pénzt. — Remélem, nem okozok csalódást. Gazzót egy nő révén ismerem. Sybille-nek hívják. Elszerettem tőle. De Sybille nem bírta sokáig vele. Gazzo verte. Ez egy szerelem végét, és egy halálos gyűlölet kezdetét jelentette.

— Miből él Gazzo?

— Ember, maga tényleg semmit nem tud róla — gúnyolódott a rocker. — Övé az üzlet. A fuvarozás. Az öregétől vette át!

— Jól megy az üzlet?

— Elsőrangúan. Ez volt az én pechem. Jobban nézek ki, mint Gazzo, az ágyban is jobb vagyok nála, de övé a dohány. És a pénz sokat számít, különösen Sybille-nél.

— Gazzo az Elmers Lane-en lakik, vagy ott csak az üzlet van?

— Az üzlet a Rutherford Streeten van.

— Remélem, nem vágott át — mondta Franco. — Ha mégis, nem sok öröme lesz a száz dollárból.

Franco fizetett és elment. 23 óra 20 perc volt. A Landroverjéhez ment, beszállt, megnézte a városi térképen, hol van az Elmers Lane, aztán elindult. Húsz perc múlva ért oda, a Landrovert leállította az út szélén, és vizsgálódva szemlélte a középmagas, fehér bungalót, amely egy ápolt kert közepén állt. A kertkapunál és a ház bejárata fölött égett a lámpa.

Franco körülnézett. A csendes villanegyed kis utcáján egy lélek se járt. Odament a bungalóhoz, még egyszer körülnézett, és körüljárta a házat. Váratlan kutyaugatásra számított, vagy másfajta meglepetésre, de semmi sem történt.

Elérte a teraszt. A teraszra nyíló szobában égett a villany. Az ablak-táblákat behúzták, de egy keskeny nyíláson át Franco belátott a szobába.

Egy férfit pillantott meg, aki az egyik könyvespolc előtt a padlón térdelt és egyenként kiszedegette a könyveket a polcról, átlapozta, majd a háta mögé dobta őket. Körülötte rendtelenség volt, a férfi láthatóan a fele könyvespolcot átkutatta már.

Franco csak a férfi hátát látta, s a fejét hátulról, nem ismerte ezt az embert.

— Valami meghatározott dolgot keres? — kérdezte egy halk, női hang mögötte.

Franco megperdült.

A kötérsz mellvédén egy karcsú, rendkívül vonzó lány ült. Világos, bő szoknyás ruha volt rajta. Izgatóan telt ajkai közt cigaretta lógott.

A kezében revolvert tartott.

Karcsú ujjai közt a fegyver szokatlanul fenyegetőnek és otrombának hatott, de ahogyan a revolvert fogta, elárulta, hogy tud bánni vele.

— Hogy kerül maga ide? — csodálkozott Franco. Halkan beszélt.

Mindenáron el akarta kerülni, hogy a férfi a házban meghallja őket, bár feltételezhető volt, hogy a lány hozzá tartozik és őrt áll. — Én is ezt akartam kérdezni magától.

— Gazzót keresem.

— Ekkora ködben, éjszaka, a teraszon? — gúnyolódott a lány.

Franco alig húszévesnek gondolta a lányt. Tetszett neki, bár bizonyos fenntartásokkal. A fenntartás elsősorban annak szólt, hogy a lány revolverrel fenyegette.

Eszébe jutott, hogy van két kép a szobában, amelyek elárulhatják. Az egyik az a fénykép, amelyen a halott Morinivel volt látható, a másik a meggyilkolt Gazzo fantomképe volt.

— Jöjjön be a házba — mondta a lány, és fölállt. A revolverrel invitálta Francót a házba, s a férfi nem állt ellen. Előrement. A lány néhány lépés távolságból követte. A bungaló bejáratához irányította.

— Nyitva van az ajtó — mondta. — Elég ha jobbra fordítja a gombot.

Franco engedelmeskedett, és belépett az előtérbe.

— Te vagy az, Ann? — kiáltotta a férfi a nappaliból. Franco átnézett a vállán. A fekete hajú lány nagy borostyánszínű szeme fölött összevonta a szemöldökét. Nem tetszett neki, hogy a férfi a nevén szólította.

— Nézd csak, ki van itt — kiáltott vissza.

Az előtérben megjelent a férfi, aki Gazzo könyvei iránt érdeklődött. Magas volt, széles vállú, a hajviseletére a túlon túl gondosan meghúzott választék volt a jellemző. Franco harmincöt évesre becsülte.

— Hát ez kicsoda? — kérdezte a férfi elképedve. Vörös arca izzadt volt. Nyakkendője félrecsúszott. Egész megjelenésén látszott, hogy a keresgélés kimerítette és elbágyasztotta.

— Még nem jutottam hozzá, hogy elkérjem a névjegyét — mondta a lány. — Akkor találtam rá, amikor a teraszra lopódzott, és be akart menni az ablakon.

A férfi elővett a nadrágzsebéből egy zsebkendőt. Letörölte a verejtéket a homlokáról, aztán szárazra dörzsölte a nyakát is. Kigúvadó szemével nem volt vonzó jelenség. Franco azon tűnődött, hogy mi készíthette arra a ragyogó külsejű, fekete lányt, hogy valami közös ügye legyen ezzel a gondosan elválasztott hajú férfivel. — Forduljon arccal a fal felé — mordult rá a férfi.

Franco a lányra nézett. Az felemelte a fegyvert. Ujja begömbült a ravaszon. Franco megtette, amit a férfi parancsolt.

A férfi Franco mögé lépett, és tetőtől talpig átkutatta, van-e nála fegyver. Kivette Franco levéltárcáját a zakójából. A zizegő papír a zakózsebében, a képek nem érdekelték. Kinyitotta a levéltárcát. — Van nála pénz, de nincs igazolványa — állapította meg. — Tehát a nevét sem tudjuk!

— Majd megmondja nekünk — fuvolázta a lány.

— Jöjjön — morgott a férfi, és visszaadta Francónak a levéltárcát.

Beléptek a nappaliba. A férfi leült. Franco körülnézett a szobában.

— Szép kis rendetlenséget csinált — állapította meg.

Az elválasztott hajú férfi rágyújtott egy cigarettára, kissé kimerült-

nek látszott, s szinte hálás volt a változatosságért. A lány megállt az ajtó mellett, a falnak támaszkodott, és egy pillanatra sem vesztette szem elől Francót.

— Kicsoda maga? — kérdezte a férfi.

— Gazzót keresem.

— Mi is őt keressük.

— A könyvespolcon? — gúnyolódott Franco.

— Nagyon vicces — morogta a férfi. Vastag pecsétgyűrű volt az ujján. A kőbe tekervényes monogram volt vésve, amit Franco ebből a távolságból nem tudott kibetűzni.

— Hol van Gazzo? — kérdezte Franco.

— Eltűnt néhány napja. Nem értjük, hová — mondta a férfi.

— A rokonai?

— Itt mi teszünk fel kérdéseket — morgott a férfi.

— Kezdjen hozzá — javasolta Franco. Nem tudta pontosan, hogyan viselkedjen, de úgy gondolta, ez majd a kérdésekből kiderül.

A férfi gondolkozott. Az ajkát harapdálta. Francónak feltűnt, milyen csönd van. Körülnézett. Az elegánsan berendezett szobában két óra is volt. Mindkettő megállt.

Vajon ez arra mutat, hogy Gazzo már hosszabb ideje elhagyta otthonát?

Ha igen, magától adódik a kérdés, mi készítette erre. Halála azt bizonyítja, hogy követtek. Nem sikerült elmenekülnie.

— Mit akar Gazzótól? — kérdezte az elválasztott hajú.

— Néhány felvilágosítást.

— Felvilágosítást?

— Egy Morini nevezetű férfira vonatkozólag. Mond magának valamit ez a név?

Az elválasztott hajúnak a szempillája sem rezdült. — Nem — mondta. — Mi van vele?

— Ezt akartam megtudni Gazzótól.

— Honnan ismeri Gazzót?

— A nőjén keresztül — állította Franco. — Sybille-nek hívják.

— Sybille Snyder — mondta a lány az ajtónál. — Rajongtak egymásért — igaz, hogy csak néhány hétig.

— Hm — a férfi úgy állt föl, mint akinek minden fajta mozgás nehezére esik. Francóhoz ment, és szorosan előtte megállt. Franco elfintorodott. A férfi izzadtságzagú volt.

— Még mindig nem tudjuk, hogy hívják magát — mondta.

— Hívjon Tomnak — javasolta Franco. — Tom Smith.

A férfi váratlanul megütötte. Nem lehetett észrevenni, mire készül, s az ütés éles ellentétben állt látszólagos kimerültségével. Franco gyomrát találta el. Keményen és hatásosan ütött. Franco elfintorodott, ez úttal azonban nem az izzadtságzag készítette erre.

— Kaphat még néhányat — mondta a férfi. Most még kimerültebbnek látszott, mintha minden untatná és fárasztaná, úgy nézett ki, mint-ha unná az életét.

— Tom Smith — mondta Franco. — Nem tetszik a nevem?

— Hagyd békén — szólt közbe a lány. — Megtettük, amit tehattünk. Haza akarok menni.

— Tom Smith — morgott a férfi. — Még elbeszélgetünk.

Az ajtóhoz ment. Ott megállt a lány mellett. Francóra nézett. — Ha megpróbál követni minket, meghal — fenyegette meg Francót.

— Ki a fene akarja követni magukat? — gúnyolódott az ügynök.

A „fúrca pár” kiment. Az ajtó becsapódott mögöttük. Franco leült.

Hallotta, hogy a közelben elindul egy autó. A kocsí távolodott, aztán csend lett.

Franco felállt. Keresztülépett a padlón fekvő könyvhalmazon, és körülnézett a környező helyiségekben. Ott volt mindjárt a dolgozószoja. A gondosan elválasztott hajú férfi itt is tombolt, az íróasztal és a szekrények tartalma a földön hevert, a kis széf ajtaja nyitva állt, a széfet kiürítették. Hasonló kép forradta a háló- és a vendégszobában is. Csak a konyhában és a fürdőszobában nem kutattak.

Franco visszatért a nappaliba. Felvette a telefonkagylót. A készülék bűgött. Odament az egyik faliórához, s felvette az órán fekvő kulcsot. Becsúszta a nyílásba, s észrevette, hogy a kulcs nem forog benne. Levette az órát a polcról, megfordította, s kinyitotta a hátlaapon lévő kis ajtót.

Észrevett egy bőröndöt. Ez akadályozta az óra működését. Franco egy celluloidba hegesztett kártyát talált a tokban. Egy csekkszámlasszám szerepelt rajta, s az az utasítás, hogy a kártya tulajdonosának jogában áll a kártya felmutatása ellenében a csekkszámlláról pénzt kivenni vagy befizetni. A kártyát egy magánbank, a Miami Beach-i Sloane-Sloane állította ki.

Franco visszaakasztotta az órát a falra, s a kártyát zsebre vágta.

A telefonhoz lépett, s áttanulmányozta a mellette fekvő noteszt. A legtöbb név rövidítve szerepelt. Felhívta azt a számot, amely az S. S. kezdőbetűk után szerepelt a noteszban.

— Igen? — szólt bele egy női hang.

— Maga az, Sybille? — kérdezte Franco.

— Kivel beszélek?

— Gazzót keresem. Hol találom?

— Mit érdekel engem Gazzo? — kérdezte a lány dühösen, és lecsapta a kagylót.

Franco letette a telefont. A falióra már ketyegett. Mit keres itt még? Megtalálta, amit a gondosan elválasztott hajú férfi és vonzó kíséroe kerestek. Ideje, hogy felfedezésével elpárologjon, különben még annak teszi ki magát, hogy további meglepetés áldozatává válik.

Megszólalt a telefon.

Franco felvonta a szemöldökét, habozott, aztán felvette a kagylót. Izgatott női hang szólt bele.

— Te vagy az, Dick? Sybille vagyok. Az előbb felhívott egy pasas, téged keresett. Mi történt, miért érdeklődik nálam egyszeriben fél tucat ember utánad? Miért nem hozzád fordulnak?

— Gazzo meghalt — mondta Franco.

A vonal túlsó végén hirtelen döbbsent csend támadt. Aztán a lány

azt mondta. — Felismerem a hangját. Ha tudja, hogy Gazzo meghalt, szeretném tudni, miért keresi.

— A holtak egyáltalán nem olyan hallgatagok, mint amilyennek látszanak. Rengeteg dolgot mesélnek azokról, akik halálukat okozták.

— Maga rendőr?

— Nem. De szeretném tudni, ki nyírta ki Gazzót — mondta Franco.

— Tényleg meghalt?

— Tökéletesen — erősítette meg Franco.

— Maga kicsoda?

— Nem mondhatom meg a nevem. Legalábbis egyelőre nem.

— Akkor menjen a pokolba! — mondta a lány, és lerakta a kagylót

Franco sóhajtott. Leült, és ismét felhívta Sybille Snyders számát.

A lány azonnal felvette.

— Én vagyok az — mondta Franco.

— Gondoltam — válaszolta Sybille Snyder. A hangja már nem volt agresszív. Inkább kissé rezignált. — Fogja rövidre a mondókáját. Mi történt? Miért halt meg Gazzo, és maga mit akar tőlem?

— Nyilván nem én vagyok az egyetlen, aki Gazzót keresi — mondta Franco. — Kik akarták még megtudni magától, hogy hol van Gazzo?

— Nevetni fog. Csupa olyan ember, akik hajszálpontosan úgy viselkednek, mint maga. Felhívnak telefonon, megállítanak az utcán — de nem mondják meg a nevüket.

— Figyeljen ide, Sybille. Többet kell tudjak Gazzóról. Maga segíthet nekem. Kész vagyok fizetni az információiért.

— Miért nem ezzel kezdte? Pénz beszél! Jöjjön ide, és ne felejtse el a lóvét magával hozni — mondta a lány.

A lány megadta a címét, Franco letette a kagylót, és elment. Nem vette magának a fáradságot, hogy lekapcsolja a szobákban a villanyt. A városba hajtott. Útközben többször is meggyőződött róla, hogy nem követik. Összetépte mindkét fényképet, darabkáit kiszórta a letekert kocsiablakon, majd megállt egy mellékutcában, hogy a lapos börtököt a csekszámlaszám kartonjával a cipőjébe rejtse.

Tovább hajtott. Röviddel később egy olcsó bérű lakóház harmadik emeletén állt, és becsöngetett az ajtón, amelyen S. Snyder neve szerepelt.

A lány, aki ajtót nyitott, szűk farmert és pólót hordott, amelyet látványos méretű keblei kihívóan feszessé tettek. Szőke volt, láthatóan festette a haját, sötétbarna szemét hosszú szempillák takarták, keskeny orra volt, és nem túl nagy, élénkpirosra rúszozott szája.

Vizsgálódóan nézte Francót. — Mondjon valamit — kérte aztán.

— Hallani szeretném a hangját.

— Jó estét.

— A jó reggelt találóbb lett volna. Tudja, hány óra van? — kérdezte a lány, és oldalt lépett. — Menjen előre. A lakásajtó nyitva van.

Franco keresztülment egy cseppnyi előtérre, és belépett a lakásba. Valami megmozdult mellette, s ő ösztönösen oldalt lépett. Valaki egy ólmosbottal a vállára ütött, éles, izzó fájdalom hasított belé.

Franco bal keze előrelendült. Pontosan az állán találta el a fiatalem-

bert, aki az ajtó mögött állt. Amaz nekiesett a falnak. Franco megelőzte ellenfelét, s mielőtt az ismét lesújthatott volna, eltalálta. A fiúnak elkerekedett a szeme, elengedte a fegyverét, és térdre esett.

Franco lehajolt, és felemelte a botot. Acélból volt, végén bőrbe takart ólommal. Sybille holtápadt lett. Háttal az ajtókeretnek támaszkodott; reszketett.

— Szép kis csapda — mondta Franco. — Mindig ilyen kedves ötletei vannak?

A fiatalember feltápáskodott a földről, s levegő után kapkodva a falnak támaszkodott. Kábultan rázta a fejét. Látható volt, hogy nagy erőfeszítéssel tudja csak összeszedni magát.

— A barátja? — kérdezte Franco.

Sybille hallgatott. Becsukta a szemét. Franco körülnézett a szobában. A bútor olcsó volt, az ízléstelen képek a falon, a giccses párnák és babák a heverőn jól illettek a környezethez.

Franco leült az asztalhoz. — Nem kellett volna szólnom a pénzről — mondta. — Azt hitték, degeszre tömött pénztárcával jövök ide. Rá akartatok szedni, mert azt hittétek, ha valaki egy halott iránt érdeklődik, nemigen mehet a rendőrségre, s jelenthet fel másokat. Igaz?

A lány eljött az ajtótól. Lerogyott a heverőre.

— Hülye ötlet volt — ismerte el. — Nincs pénzünk. Ki kell találnunk valamit, hogy kifizethessük a lakbért.

— Oké, az ajánlatom még mindig érvényes — mondta Franco, s az ólmosbot mellé egy százdollárost tett az asztalra. A fiatalember közelebb jött. Alig volt húszéves, legalábbis nagyon fiatalnak látszott, sokkal fiatalabbnak, mint a lány. A pénzre meredt, utána kapott. Franco eltolta a kezét. — Előbb a sztori, aztán a pénz — mondta.

A fiatal férfi leült. Az állát dörzsölte. Még mindig a pénzt bámulta. Szalmaszőke haja, sápadt arca, mélyen ülő szemei voltak. Franco kitálalta, hogy a fiú kábítószeres.

— Mi van Gazzóval? — kérdezte.

— Maga állította, hogy meghalt — válaszolt Sybille. — Én erről semmit sem tudok.

— Mi van azokkal az emberekkel, akik Gazzo iránt érdeklődtek? Azok is olyan tudatlanok voltak, mint maga?

— Ezt nem tudom megítélni. Feltételezem, az élő Gazzót keresték.

— Gazzo sötét üzletekbe keveredett. Mit tud erről? — érdeklődött Franco.

— Semmit. Sohasem beszéltünk üzletről. Régen nem láttam Gazzót, összebalhéztunk.

— Miért?

— Miért szakítanak az emberek? Mert ki nem állhatják egymást! Sose szerettem Gazzót. Rohadt disznó volt, mindent meg akart kapni tőlem, s csak borravalóval fizetett.

Franco az ólmosbotra nézett. A bőrborításon felfedezett néhány sötétebb foltot. — Hogy hívnak? — kérdezte a fiatalembert.

— Al Capone — gúnyolódott a szőke. — Most meg vagy elégedve?

Franco a bőrrel bevont ólmosbotra mutatott. — Ez vér — állapította

meg, — Kit küldtél át ezzel a fegyverrel a túlvilágra? Talán Hal Morinit?

A szőke összerezzent. Dühösnek és zavartnak látszott — Ne beszéljen hülyeséget! — védekezett a következő pillanatban. — Akármilyen átkozottul kemény vagyok is, nem vagyok gyilkos.

— Ha a vállam helyett a halántékomat találtad volna el, szépen ki-lyukasztottad volna — mondta Franco. — Körülbelül úgy, mint Morini homlokát.

— Az ördögbe is, ki az a Morini?

Franco elvette a százdollárost, és a zsebébe sülyesztette. Látta a fiú szemében a keserű csalódást. — Információért fizetek, nem buta kérdésekért — mondta Franco, és felállt. A botot magához vette.

— Várjon még — kiáltotta Sybille. — Gazzóról akart beszélni velem. Morinit nem ismerem. Fred nem ismerte Gazzót. Velem kell beszéljen, ha meg akarja tudni, miféle alak volt Gazzo.

— Casaretinek dolgozott, ugye? — kérdezte Franco.

— Ki, Gazzo? Honnan tudnám?

Francónak az volt az érzése, hogy csak az idejét pocsékolja. Kiment az előszobába. Pillantása egy kis asztalkára esett, amely a gardróbban állt. Kocsikulcs feküdt rajta. A kulcstartón Sybille nevének kezdőbetűi. Franco magához vette a kulcsot. Feldobta, aztán megint elkapta. Nem akaródzott elindulnia. Az volt az érzése, hogy a lány és a barátja rengeteget tudnak, de nem akarnak beszélni.

Visszatette a kulcsot az asztalra, és az ajtóhoz ment. — Mi lesz a pénzzel? — kérdezte a lány. Franco megállt. — Gondolkozzon csak, hátha eszébe jut valami — mondta. — Még van rá esélye, hogy megszerezze a százdollárost.

Sybille jobb keze mutatóujjának körmét rágta. Franco érezte, hogy gondolkodik.

— Talán az ujjából akarja szopni a mondanivalóját? — kérdezte gúnyosan.

Sybille kivette az ujját a szájából, és Francóra nézett. — Gazzo egyszer találkozott Casareti egyik emberével — mondta. — Egy Riley nevű fickóval. Riley meghalt, olvastam a nevét az újságban.

Franco azon tűnődött, vajon a lány a maga módján értékelte-e az újsághírt, vagy a valóságot mondta.

— Mikor és hol találkoztak? — kérdezte.

— Szombat délután volt. A Golden Place-ban voltam — ebben a kocsmában dolgozom. Mindketten bejöttek. Csodálkoztam Gazzón, akin szokásával ellentétben hatalmas napszemüveg volt. Úgy látszott, nem akarja, hogy felismerjék. Meg is kérdeztem tőle még aznap este, de Gazzo csak nevetett, és azt mondta, hogy kísérteteket látok. Véletlenül találkozott azzal a férfival az utcán, alig beszélt vele. Megkérdeztem ismerőse nevét is, de nem mondta meg.

— Honnan tudja, hogy Gazzo Rileyvel beszélt? — kérdezte Franco.

— Láttam a meggyilkolt Al Riley fényképét az újságban — magyarázta a lány. — Azonnal felismertem. Ugyanaz a férfi volt, akit azon a bizonyos szombaton Gazzóval láttam.

Franco gondolkodott, aztán azt mondta. — Egy ötvenest megér az információja, többet nem!

Sybille elvette a pénzt, amit Franco odaadott neki. Nem tiltakozott az összeg miatt. Franco elment. Mély lélegzetet vett, amint az utcára ért, s megállt, amikor a föld alatti garázs bejáratához ért. Eszébe jutott a kulcsosomó, ami a gardróbasztalkán feküdt. A kulcstartón Sybille neve és címe mellett kocsija rendszáma is szerepelt.

Franco bement a föld alatti garázsba, körülnézett, s megtalálta a lány régi, szürke Dodge-ját. Odament, és benézett az ablakán. A kocsit nem zárták be.

Franco beült, és átvizsgálta a kesztyűtartót. Semmi érdekeset nem talált benne. Kiszállt, és épp el akart menni, amikor észrevette, hogy a kocsi hátsó része mélyen lesüllyedt. Kinyitotta a csomagtartót, és akaratlanul is fél lépést hátrált.

A kocsiban egy halott feküdt. Franco most látta másodszor. Dick Gazzo hullája volt.

Franco halk zümmögő hangot hallott, s a hang irányába fordult. Pillantása a liftre esett. A világítás jelezte, hogy a lift elindult a harmadik emeletről a garázsba.

Franco becsapta a csomagtartót, s egy kocsi mögé bújott. A lift megállt, az ajtó kinyílt. Sybille és Fred kiszálltak, s gyorsan a Dodge-hez léptek.

— Fogalmad sincs, milyen nagy szükségem van a kábítószerre — nyögött Fred. — Száz dollárt kellett volna legombolnod a fickóról!

— Ki baltázta el? Te vagy én? — védekezett Sybille. Csillogó bőrkabátot húzott a pólóra. — Örökké kritizálsz. Örülj neki, hogy a pénz felét neked adom arra az átkozott porra. Gyűlölöm a kábítószereseket. Nem lehet mit kezdeni az ilyen alakokkal, egy szép napon úgyis a szemétdombon végzi. Csak tudnám, mi vitt rá, hogy a barátnőd legyen?

- Az ágyban még mindig első osztályú vagyok, nem? — kérdezte Fred.

Franco felegyenesedett. Sybille vette észre elsőként. Összerezzenet és megállt. — Fejébe vette, hogy megijeszt? — kérdezte.

— Mindjárt sokkal jobban meg fog ijedni, ha egy pillantást vet a kocsija csomagtartójába! — mondta Franco.

A fiatalember öklöbe szorította a kezét. — Ki jogosította fel magát, hogy beleüsse az orrát a dolgainkba?

— Mi van a csomagtartóval? — kérdezte Sybille.

— Azt magának jobban kell tudnia.

A lány megindult. A kocsihoz lépett, s felnyitotta a csomagtartót. A szeme tágra meredt, a szája széle remegett. Fred homlokát ráncolva lépett mellé. Amikor meglátta a halottat, furcsa kiáltást hallatott.

— Gazzo — nyögte Sybille, és felvonta a vállát. — Dick Gazzo!

— Hogy kerül a kocsiba? — mormogta Fred. Öklöbe szorította a kezét, és Franco arcába bámult. — Ez a maga műve! — mondta.

— Maga elfelejti, hogy épp Gazzót kerestem — mondta Franco. — Most végre megtaláltam.

— Csak színészkedik! — tört ki Fred. — Port akar hinteni a sze-

münkbe, tisztára akarja mosni magát. Maga rakta a kocsiba. Ki más tette volna?

— Miért tettem volna? — kérdezte Franco.

Sybille hallgatott. Mintha megmerevedett volna. Nagy, rémült szemekkel meredt a holttestre, aztán hirtelen elhatározással becsukta a csomagtartót. — Nem tudok halottat látni, egyszerűen képtelen vagyok rá, ez túl sok nekem — suttogta, és egy Fordnak támaszkodott, amely a Dodge mellett állt.

— Sejtetek egy megoldást — mondta Franco.

Sybille ránézett. — Mit jelentsen ez?

— Maga és a barátja Gazzo pénzét akarták megszerezni. Nem szerették őt, ezt elismerték. Feltételezem, Gazzo nem hagyta magát békén, állandóan zaklatta. Maga hamis reményeket táplált benne, a lakására csalta — ahogyan engem is.

— Ez képtelenség — nyögte Sybille.

— Maguk ölték meg Dick Gazzót, aztán együtt helyezték el a kocsiban ...

Franco megállt, nem fejezte be a mondatot. Csak rá kellett néznie Fredre és Sybille-re, hogy lássa, az elmélete nem stimmel. A lány és a barátja ugyan kevés dologtól riadna vissza, de minden amellel szólt, hogy nem ők ölték meg Gazzót.

— Nem, nem így történt — mondta —, de van néhány ember, aki tisztában van vele, hogy maga nem volt már jó viszonyban Gazzóval. A gyilkosai a maga kocsijába tették Gazzo hulláját. A maga és a barátja, Fred nyakába akarják varrni a gyilkosságot.

— Ez, ez... — dadogott Sybille. Tovább nem jutott. Nem jutottak eszébe a szavak, amelyek kifejezhették volna, mit érez. Franco hangerősen kimondta, ami az eszébe jutott.

— Gazzót feltehetőleg Cindy Knight lakásába csalogatták, és ott ölték meg. A lakást akkor épp nem használták, a gyilkosnak vagy a gyilkosoknak nem kellett attól félniük, hogy rajtakapják őket. Amikor az útjukba akadtam, nem én voltam az egyetlen meglepetés, amellyel meg kellett birkózzanak: ott volt Hal Morini is, aki Al Riley pénzét hajszolta. Megölték Morinit, és Cindy lakásába vitték. A halott Gazzót pedig ide hozták. Gondolták, ha a rendőrség majd itt találja meg Gazzót, magát és a barátját fogják gyanúsítani a gyilkossággal. Nyilvánvaló lett volna az indíték; a maga régi vitája Gazzóval és a pénzségsége.

— Egy szót sem értek — mormogta Sybille.

— En most már meglehetősen tisztán látok — mondta Franco.

— Amit maga mond, azzal felment minket — vélte Fred izgatottan.

— El kell mondania a rendőrségnek is.

— Semmit sem kell elmondanom — mondta Franco. Indulni készült. Sybille utánasiétt, megfogta a karját, és kényszerítette, hogy megálljon. — Nem hagyhat egyedül minket a halottal — kiáltotta.

Franco kiszabadította magát. — Ez a maguk problémája.

A Landroverhez ment, és elhajtott.

Cindy várt rá. A köpenyét olyan lazán fogta össze magán, hogy minden egyes mozdulatnál kilátszott fehér bőre, és vonzó alakja.

— Vártalak — mondta.

— Látom — jegyezte meg Franco tartózkodóan.

— Lefekszel velem?

— Ma éjjel nem — hárította el a férfi. — Késő van, és fáradt vagyok.

— Van valami kifogásod ellenem?

A férfi nevetett. — Semmi. Ez az én problémám. Tetszel nekem. De szívesebben fekszem le olyan lányokkal, akik nem váltanak ki belőlem személyes szimpátiát. A szerelem terhes dolog nekem.

— Te bolond vagy — mondta a lány, de nem haragudott. Gyengéden szájon csókolta Francót, aztán az ajtóhoz ment. — A konyhában van néhány szendvics, ha megeheznél. Talán erőre kapsz tőlük. Talán megváltoznak az érzéseid.

— Köszönöm — mondta a férfi, — Jó éjszakát.

Legközelebb a reggelinél találkoztak. — Hogy sikerült a tegnapi kirándulásod? — akarta tudni Cindy.

— Jól — mondta Franco —, de még néhány láncszem hiányzik. Ismersz egy pontosan elválasztott hajú fickót, akinek valószínűtlenül vonzó nője van? — Leírta a párt. Cindy a homlokát ráncolta.

— Divatba jött a pomádés választék — mondta. Miami Beach-ben már százsázmra fésülük így a férfiak a hajukat. A lányra kell koncentrálni. Sötét haja van, azt mondtad, ugye?

— Fekete.

— Lehet, hogy Louise volt az!

— Kicsoda Louise?

— Összetartoznak. Frank és Louise. Van egy detektívirodájuk. Frank magádetektív, Louise a titkárnője és a segítője. Ha jól tudom, a Ramsgate Streeten van az irodájuk. Az utóbbi időben nem hallani róluk, nem tudom miért.

— Hogyhogy nem hallani róluk?

— Éveken át beszédtema volt a munkájuk. Miami Beachben az olyan embereknek, mint Frank és Louise, sok dolga akad. Ékszerrelés, ismert személyek elrablása vagy kirablása — ahol sok pénz van, gyakoribb a bűnözés is. Frank és Louise kiderítettek néhány látványos esetet, állandóan az újságok címlapján szerepeltek. Most, hogy említet, hirtelen eszembe jutott, hogy régen nem írtak róluk az újságok. Nem tudom, miért.

— Az a halott, akit a lakásodon találtam, Dick Gazzo volt — mondta Franco. — Körül akartam nézni a lakásán, s közben Frankba és Louise-ba botlottam.

— Hogy találtad meg Gazzót?

— A fénykép alapján. Találtam valakit, aki azonnal felismerte.

— Gazzo! — mormogta Cindy.

— Ismered?

— Al említette egyszer a nevét, hogy telefonon beszélt vele.

A férfi elment. A Landroverrel a Sloane-Sloane-hoz hajtott. Az

egyik ablakhoz lépett, ahol a folyószámlákat kezelték, elővette a kártyát, amit Gazzo házában talált, és így szólt; — Kérem, mondja meg, pontosan mennyi van a számlán.

A banktisztviselő eltűnt a kártyával, aztán egy kivonattal jött vissza. — Tessék, Sir — mondta. Franco elvette a kártyát és a kivonatot, és elment. Az utcán nézte meg, mekkora volt Al Riley vagyona; száz-tizenkétezer dollár és nyolcvanhét cent.

Franco eltépte a kivonatot, bedobta egy lefolyóba, aztán a Land-roverrel a Ramsgate Streetre hajtott. Frank Chord detektívirodája a második emeleten volt. Franco felment a lifttel, s belépett a reprezentatív irodahelyiség előszobájába. Üres volt. A szomszédos magániroda ajtaja nyitva állt. Franco hangokat hallott. Átment az előszobán és Frank Chord irodájának küszöbére lépett.

Az íróasztalnál ülő férfinak pontosan meghúzott választeka volt. Ugyanaz a fickó volt, akivel Franco Gazzo házában találkozott. S ugyanaz volt az elegáns, fekete hajú hölgy is, aki az íróasztal mellett állt, s egy viccen nevetett, amelyet a fotelban ülő férfi mesélt.

Francót leszámítva három látogató volt az irodában.

Jobb- és balfelől két férfi állt az ajtónál. Franco nem törődött velük. Azt a férfit bámulta, aki vicceket mesélt.

Cesare Casareti volt.

A Don megérezte a hirtelen csöndet, amely a vicc után beállt, és az ajtóra pillantott.

Louise megfordult, s Franco arcába bámult. Ugyanúgy a főnök és a két gorilla is.

Franco nevetett. — Helló — mondta, és belépett a magánirodába.

— Jó reggelt, Delusso — mondta Casareti.

Frank Chord felállt. — Mit óhajt? — kérdezte.

— Szeretnék néhány szót váltani a Donnal — mondta Franco.

Cesare Casareti intett a kezével. — Kezdje el nyugodtan — mondta. — Frankban és Louise-ban teljesen megbízom.

Louise kiment az előszobába. Franco hallotta, amint bezárja az ajtót. Aztán visszajött.

— Foglaljon helyet — mondta Frank Chord. Az, arcán nem látszott meg, mi zajlik le benne. Franco egy pillantást vetett a lányra. Az ránevetett. Francónak az volt az érzése, hogy kedveli őt.

Leült. — Megvan a pénz — mondta.

A Don megpördült a fotelban, és Franco arcába meredt. — Riley pénze?

— Igen, a csekk számla.

— Megfoghatatlan! Mekkora összegről van szó?

— Száztizenkétezer dollár.

Casareti halkan füttyentett. — Mi a terve, Delusso? — Halkan beszélt, de fürkésző, fenyegető hangon.

— Mit ért ezen?

— Miért nem fogta a pénzt, s tűnt el Riley lóvéjával? — kérdezte Casareti.

— Nem hiszem, hogy messzire jutnék vele — mondta Franco nyugodtan.

Casareti vigyorgott. Ma is fehér szegfű volt a gomblyukában. A bor-salínója Chord mahagóni íróasztalán feküdt.

— Kételkedtem, gondolkoztam rajta, vajon valóban maga-e Delusso, de most már tudom, hogy igazat mondott — mondta Casareti. — Frankot is azzal a feladattal bíztam meg, amivel magát. Frank és Louise nekem dolgoznak. A pénzt keresték. Maga lefőzte őket. — Chordra nézett. — Igaz, Frank?

— Egy null Delusso javára — ismerte el kényszeredetten vigyorogva Chord.

— Nemcsak a pénzt találtam meg — mondta Franco. — Tisztában vagyok az összefüggésekkel is.

— Valóban? — kérdezte Casareti, és felvonta a szemöldökét. — Mi-féle felfedezést tett még?

— A bábukat mozgató drótok a kezemben vannak. Megtaláltam a gyenge pontokat.

— Ugy látszik, mágikus ereje van — csodálkozott a Don.

Franco megrázta a fejét. — Szó sincs róla. Kemény munka, logikus gondolkodás és egy kis szerencse — semmi más.

— Lenyűgöző a szerénysége — mondta a Don.

— Jó vicc. Maga már régóta tudja, mi folyik itt — válaszolt Franco hidegen.

— Valóban tudnám? — kérdezte Casareti kifürkészhetetlen arccal.

— Igen, tudja. Az a tény, hogy maga Frankot és Louise-t küldte Gazzo lakására, világossá teszi, milyen szerepet játszott a fuvarozó.

— És milyen szerepet játszott?

— Ő szállított. Feltételezem, évek óta a maga meglegedésére. Ezért nem keveredett gyanúba Gazzo, amikor néhány szállítmányt elraboltak. Gazzo és Riley összedolgozott — a maga kárára.

— Ha igaz lenne, engem gyanúsíthatnának a gyilkossággal, ez esetben én öltem volna meg Gazzót és Rileyt. De komolyan azt hiszi, hogy lelőttem volna Rileyt — mielőtt megbizonyosodom róla, hol van a pénz, amivel engem becsapott?

— Én sem tudhatok mindent — mondta Franco.

— Hol van Riley pénze?

— Sloane-Sloane-nél — mondta Franco, és átadta a Donnak a kártyát. — Azt hiszem, tíz százalék a megfelelő honorárium lenne számomra.

— Megkapja a pénzt — biztosította a Don. — Van még valami mondanivalója a számomra?

— Pillanatnyilag nincs.

Hirtelen úgy tűnt, mintha vége lenne a világnak. Egy szörnyű robbanás pokollá változtatta a helyszínt. Franco érezte, amint felemelkedik, keresztülrepül a levegőn, s a falnak vágódik, anélkül, hogy bármit is hallott volna. A robbanás zaja megsüketítette, csak éles fájdalmat érzett, amely megbénította és elkábította.

Felemelte a fejét, a szeme könnyezett. A szobában sűrűn gomolygott

a fekete füst és a por. Franco köhögött. Felállt. Hangos kiáltozást hallott, egy nő hisztérikusan sikoltzott. A kiáltás mintha messziről jött volna.

Franco befogta a fülét, s látta, hogy lassan szétoszlik a porfelhő. Frank Chord szép kis irodája romhalmazzá vált. Az ablak betört, az íróasztalon fekvő papírok szétszóródtak a szobában. Casareti a felborult fotel mellett feküdt, és nem mozdult.

Az ablakkal szemközti falon lyuk tátongott. Ezen a lyukon hallatszott be a kiabálás az irodába.

Frank Chord, Louise és a két gorilla is a padlón feküdt. Karjukkal védték a fejüket, nyilvánvalóan újabb robbanástól féltek.

Franco az ablakhoz botorkált. Megállapította, hogy a szemközti ház teteje majdnem egy magasságban van Chord irodájának ablakával. A tetőn senki sem volt, legalábbis Franco senkit sem látott. Nyöszörgést hallott maga mögött.

Megfordult. A lány feltápászkodott, vérzett a homloka. — Mi volt ez, mi történt? — dadogta értetlenül.

Franco talpra segítette. Átvezette a szomszédos szobába, és egy fotelbe ültette, amelyet egyébként a vendégek számára tartottak fent.

— Hívjak orvost? — mondta.

— Nem, nem — tiltakozott Louise. — Kérem, ne hívjon orvost!

— A homlokához kapott, aztán döbbenten látta, hogy véres lett a keze. — Csak egy kis karcolás, nincs jelentősége — tette hozzá.

Franco visszatért az irodahelyiségbe. A robbanás okozta por már elült. Frank Chord felbukkant az íróasztal mögött. Pontos meghúzott választéka baj nélkül úszta meg a történeteket. — Mi volt ez? — dadogta Chord.

Franco Casareti fölé hajolt, és oldalt fordította. A Don nem sérült meg, de úgy tűnt, beverte a fejét az íróasztalba, és elvesztette az eszméletét.

A két gorilla is feltápászkodott, meglehetősen zavarodottak és kábultak voltak.

— Mi volt ez? — ismételte meg Chord. A falon lévő lyukat bámulta.

— Azt hiszem, egy páncélöklől — mondta Franco. — Az orvlövész a szemközti háztetőn állt. Mindnyájunkat kinyírhatott volna, de elkövetett egy aprócska hibát.

— Hibát? — visszhangozta Chord, és gépiesen leporolta az öltönyét.

— A fickó rosszul számította ki a lövedék átütőerejét — mondta Franco. — Ezért nem itt az irodában robbant fel, hanem túlment rajta, és a falat áttörve a szomszédban robbant.

A Chord irodája elleni támadás csodával határos módon nem követelt emberéletet. A lövedék egy irattárban robbant. A szomszédos irodában néhány nő megsebesült, egyikük súlyosan, de nem életveszélyesen. A tüzet csak akkor tudták elfojtani, amikor már az első és a harmadik emeletet is elérte. Pánik csak a robbanás közvetlen közelében lévő irodákban tört ki.

Franco visszament Cindy lakásába. A lány nem volt otthon. Hagyott egy cédulát a nappali asztalán, megírta, hogy vásárolni ment.

Megszólalt a telefon. Franco felvette. — Igen?

— Halló, öregfiú — szólt bele Crosswich. — Azt reméltem, úton vagy, hogy megszerezd nekünk a pénzt.

— Azt vártad, hogy rögtön megtalálom? Nem vagyok varázsló.

— Majd leszel, különben kinyírunk — mondta a telefonáló.

— Találtam néhány apróságot, amely érdekelhet téged — mondta Franco.

— Ó, igen, Gazzót. És még?

— Elfelejtettem, hogy halljátok, miről beszélgetünk — mondta Franco.

Crosswich aljasul nevetett: — Ezért nem feküdtél le a lánnyal?

— Aztán elkomolyodott. — Chord irodájában találkoztál Casaretiivel.

Miről beszélgettetek, miről volt szó?

— Inkább áruld el, ki akart a túlvilágra küldeni — mondta Franco.

— Nem téged akartunk megtámadni — mondta Crosswich. — Csak te is ott voltál.

— Hajsza! híján egy csomó ártatlan lányt is kinyírtatok — mondta Franco.

— Ártatlan? — Crosswich nevetett. — Olyat nemigen találsz a környéken. Figyelj ide, Delusso — azt akarom, hogy vond ki Louise-t a forgalomból. Majd csak kitalálsz valamit. Vádold be a Donnát. Gondoskodj róla, hogy gyanúba keveredjen, hogy a Don ellen intrikát sző, szóval készítsd ki...

— Louise-t? — csodálkozott Franco. — Miért éppen őt? Miért nem Chordot?

— Louise-t mondtam. Holnap reggel felhívlak — mondta Crosswich, és letette a kagylót.

Franco behajtott Miami Beachbe. Cesare Casareti egy régi, előkelő villában lakott a North Bay Village-ban, amelyen kívülről nem látszott, milyen biztonsági berendezéssel látta el a tulajdonosa. A birtokot kovácsoltvas kerítés vette körül. Létezését embermagasságú zöld sövény rejtette. A kapun, ahová most Franco megérkezett, még a régi háztulajdonos neve szerepelt. Körülbelül tíz méterre a bejáratától egy fasorompó zárta el az utat. Mellelte portásházikó állt.

Franco megállt. Feltolták a portásfülke ablakát. — Delusso vagyok — mondta Franco. — A főnökhöz akarok menni.

A férfi felvette a telefont. Miközben beszélt, becsukta az ablakot. A beszélgetés fél percig tartott. A férfi lerakta a kagylót, kinyitotta az ablakot, és kiszólt: — Rendben van.

Röviddel később Franco egy emeletes villa előtt állt meg, s miután kiszállt, megcsodálta a villa erkélyeit és tornyocskáit, az ötletgazdag, bár kissé giccses építészeti stílus sokszínűségét.

Egy inas fogadta. Bevezette Francót a nagy hallon át a majdnem ugyanolyan nagy dolgozószobába. A szobában a szokásos testőrökön kívül még két férfi volt. Egyikük Casareti volt, a másikat Franco nem ismerte.

— Helló, barátom — üdvözölte Casareti jókedvűen. Átöltözött, s lát-

hatóan minden következmény nélkül túl volt már a támadás okozta sokkhatáson.

Franco becsukta maga után az ajtót, s keresztülment a termen. A szeme tágra nyílt. A második férfi egy bőrönd kiürítésével foglalkodott. A bőröndben kötegekbe rakott pénz volt. Amennyire Franco fel tudta mérni, kizárólag százdollárosok.

— Riley pénze? — kérdezte Franco.

Casareti röviden nevetett. — Ó, nem. Ez azért egy kicsivel több annál. Mennyi is, Blake?

A Blake-nek nevezett férfi került, hogy a látogatóra pillantson. — Félmillió — mondta.

Franco fütttyentett. — Nem hagynék ennyi pénzt őrizetlenül a házamban — mondta.

— Van ennyi pénze?

— Még nincs, de azért jöttem, hogy megalapozzam a vagyonomat. Szeretném megkapni a tíz százalékomat — mondta Franco.

Casareti leült az íróasztal mögé. — A dupláját is megkeresheti — mondta.

— Jól hangzik — válaszolt Franco.

— Maga veszi át a szállítást.

— A pénzszállítást?

— Arról beszélek.

Francónak nehezőre esett, hogy visszatartsa kitörő örömét. Sikerült felvett névvel bekerülnie Miami „tiszteletreméltó társaságába”, sikerült néhány kockázatos, ügyes manőverrel megnyernie Cesare Casareti bizalmát. A Don kész volt rábízni félmillió dollárt.

— Ki kapja meg a pénzt? — kérdezte Franco.

— Majd később megtudod. Nem egyedül mész — mondta a Don, és első ízben tegezte Francót.

— Vagy egyedül végzem el a munkát, vagy sehogy — mondta Franco.

Casareti nevetett. — Nem, fiam — mondta. — Itt egyedül én döntök el, mi történik.

— Oké — de miután három szállítmány nem érkezett meg, szeretném elkerülni az újabb kudarcot — válaszolta Franco. — Ha ilyen ügybe keverednék, már vehetném is a kalapomat. S ehhez semmi kedvem.

— Van benne valami — mondta Casareti. — Nem igaz, Blake?

Blake bezárta az üres bőröndöt. Első ízben nézett Franco arcába. A szeme sötét volt, majdnem fekete. Feltűnő ellentétben állt fakó, egészségtelen arcszínével. Keskeny, simára borotvált arca és gyér haja volt. Körülbelül negyvenéves lehetett. Szürke öltönye a legjobb szabónál készülhetett, Blake mégsem látszott elegánsnak vagy ápoltnak, inkább elhanyagolt volt a külseje, mint egy agglegényé, aki nem tördök magával.

— Nem tudom — mondta.

— Az összeg símmel? — kérdezte Casareti.

— Az utolsó fillérig — bólintott Blake.

— Számolj utána te is, aztán tedd vissza a bőröndbe — szólta a Don Francóhoz.

— Hogy félmilliót megszámloljak, ahhoz... — kezdte Franco. A Don a szavába vágott. — Elég, ha a kötegeket megszámlolod — mondta.

— Mindegyikben huszonöt százdolláros van.

Franco visszatette a pénzt a bőröndbe. — Félmillió — mondta aztán.

— Add oda neki a kulcsot — utasította Casareti Blake-et. Az átadott Francónak egy kis bőrtokot.

— Most mi a feladatod? — kérdezte Franco.

— Fogd a pénzt, és lépj le — mondta Casareti.

— Hová?

— Haza. Cindyhez, hogy pontos legyek.

— Egy pillanat. Cindy lakása nem az otthonom, és semmi kedvem félmillióval sétálni a környéken ...

— Azt hittem, egyedül akarod intézni az ügyet — gúnyolódott Casareti.

— Igen. De nem így. Nem indulok el egy pénzzel teli bőrönddel, s nem teszem ki magam annak, hogy útközben szitává lőjenek és kiraboljanak.

— Ne aggódj. Őrizni fognak, követni. — Casareti nevetett. — Vagy azt hiszed, rád vagy bárki másra rábízta volna ekkora összeget anélkül, hogy bizonyos biztonsági intézkedéseket tettem volna?

— Mit tegyek a pénzzel?

— Vidd haza. S maradj ott, amíg további utasításokat nem kapsz tőlem.

— Még igazolványom sincs. Mi lesz, ha baleset ér? Ha valakinél félmillió van, számolnia kell minden lehetőséggel.

— Kapsz papírokat. Még ma — biztosította a Don.

Franco bezárta a bőröndöt, és felvette.

— Mikor kapom meg a pénzem? — kérdezte.

— Tízezret kapsz az iratokkal, és további tízezret, ha teljesítetted a feladatodat — mondta Casareti.

— Ki akarta a levegőbe röpíteni Chord irodáját?

— Úgy kérdezel, mint egy zsaru — mondta nevetve a Don.

— Hajsza! híján ott hagytam a fogam a támadásnál — mondta Franco, és figyelt, hogy közben a hangja izgatottan csengjen,

— Ez mindenkire vonatkozik. S azt bizonyítja, hogy nem vagy az ellenségem — különben nem adták volna le a lövést — mondta Casareti. — Ha így van, te leszel a szállítónk.

— Most elmehetek?

— Természetesen — mondta a Don.

Megnyomott egy gombot a telefonkészüléken, amely megcsörrent.

— White — jelentkezett be egy hang.

Franco elindult az ajtó felé. Lassan ment. Tudni akarta, mit mond a telefonáló.

— Mi van? — kérdezte Casareti.

— Látogatója érkezett, Sir. Atkozottul fura helyzet.

— Hogyhogy fura?

— A férfi ugyanazt a nevet használja, mint az a másik, aki épp most van magánál — mondta a portás. — Azt mondja, ő Delusso.

Franco épp elérte az ajtót. Megállt, és lassan megfordult. Nem tehetett úgy, mintha nem hallotta volna, mit mondott White.

Franco meghökkent. A keze nyirkos lett. Érezte, hogy hevesen dobog a szíve. Delusso? Ez nem lehet igaz!

Ó, Franco Solo fantasztikusan rövid idő alatt nyerte el Cesare Casareti bizalmát, félmillió dollár volt nála, ennyiért akartak kábítószeret beszerezni — és éppen ebben a pillanatban bukkan fel az a férfi, akinek Franco adta ki magát, a gengszter, akiről az FBI és a rendőrség is azt hitte, hogy meghalt — Delusso!

— Küldd fel — mondta Casareti.

— A kutyafáját — mormogta Franco.

— Gyere ide — mondta Casareti. — Ül le.

Franco visszament az íróasztalhoz. A bőrpödröt a padlóra rakta. Casareti elővette a krokodilbőr tárcát a zakójából. Kivett egy vékony, fekete szivart. Blake tüzet adott neki. Casareti hátradőlt a fotelben. — Szeretem a drámákat — mondta. — Úgy néz ki, most végignézhünk egyet.

Három perccel később kopogtak. Kinyílt az ajtó. Magas férfi lépett a szobába. Franco azonnal felismerte.

A férfi komoly arccal ment át a szobán. Tiszta, kék szemével, mely a jég felett ragyogó téli napra emlékeztetett, felületesen végignézett a jelenlévőkön, aztán a Donhoz fordult.

— Derek Delusso vagyok. Don Ettore megkért, adjam át önnek ezt a levelet.

Casareti elvette a levelet, de nem nyitotta fel. — Derek Delusso meghalt — legalábbis az újságok szerint — mondta.

Delusso nevetett. — Azt írják, amit elhitetnek velük. A baleset trükk volt. A zsaruk a nyomomban voltak. A Don egyetértett azzal, hogy egy időre eltűnjek.

Casareti kinyitotta a levelet, átfutotta a kézzel írt sorokat. — Nézd csak meg — mondta, és átadta a levelet Francénak.

Franco a következőket olvasta: „Régen nem hallattam magamról, de ismered a problémáinkat, és biztosan megérted hosszú hallgatásom okát. Ma elküldöm hozzád egyik legjobb emberemet, ő majd elmondja neked, miért nem alkalmazhatom a jövőben közvetlen környezetemben. A szervezetben a villámhárító szerepét fogja betölteni, sok minden van a rovásán, de sikerült elkerülnie a büntetést. Hálás lennék neked, ha új iratokat szereznél be neki, esetleg egy orvost is, aki ért a plasztikai sebészethez ...”

A sorok táncoltak Franco szeme előtt. Visszatette a levelet az íróasztalra, miközben magán érezte a Don vizsgálódó tekintetét.

— Ez olyan mint egy ponyvaregény — mondta Franco.

Derek Delusso a homlokát ráncolta. Fürkészve nézte Francót.

— Nem te vagy ... — kezdte.

— Nem az a kérdés, hogy én ki vagyok — mondta Franco hidegen. — Az én személyazonosságom vitathatatlan. De a magáé csak kitalált.

Delusso zavartan pislogott. — Hé, ki a fene ez? — kérdezte. — Mint-ha ismerős lenne az arca. Biztos, hogy láttam már. Úgy néz ki, mint... mint...

Delusso félbehagyta a mondatot, és a száját harapdálta. Franco jól látta, hogy gondolkodik. Franco szája kiszáradt. Látszólag nyugodtan állta Delusso tekintetét, de közben azon tűnődött, mit tesz, ha majd robban a bomba. A gyújtószerkezet már működött. A robbanást többé nem lehetett feltartóztatni.

— Megvan! — mondta Delusso, és pattintott az ujjával. Hideg fény jelent meg a szemében. — Franco vagy, Ernesto Solo fia!

— A fickó megőrült — mondta Franco. — Egyáltalán, miről beszél? Cesare Casareti hátradőlt. Keskenyre szűkült szemmel nézett Franco arcába, mintha így akarna rájönni az igazságra.

— Ernesto Solo — mormogta, és kezével végigsimított a homlokán. — Egy pillanat. Ernesto Solo Plancata Los Angeles-i likvidáló kommandójának a főnöke volt. Don Alfredo és Solo összekülönböztek, s a nézeteltérés Solo halálával végződött. Így történt?

— Így — erősítette meg Delusso izgatottan. — A fia, Franco megesküdött, hogy megbosszulja apja halálát. Egyedül harcolt a maffia ellen, s ámokfutása a New York-i szervezetet sem kímélte! Ott már ismerik, ezért most Floridában tevékenykedik.

— Eldobom magam — gúnyolódott Franco. — Komoly veszteség, hogy a fickó nem író lett. Micsoda történeteket talál ki!

Cesare Casareti a telefonkagyló után nyúlt. — Kapcsolják nekem. Don Ettorét New York-ból — utasította a titkárságot. Letette a kagylót. Sápadt arcán halvány mosoly tűnt fel. — Néhány perc múlva tudni fogjuk, kettőtök közül ki hazudik — mondta fenyegetően.

Franco keresztbe rakta a lábát. — Az jó lesz — mondta, és igyekezett, hogy dühös elégedettséget varázsoljon az arcára.

Vége, gondolta ugyanakkor magában.

Vége, kész! Sokat kockáztattál, és vesztettél. Franco Warner ezredesre gondolt. Az ő ötlete volt, hogy hasznot húzzanak Derek Delusso állítólagos halálából. Ez az ötlet most az ő halálát jelenti. Franco az ajtó felé fordította a fejét. A két gorilla elővette a fegyverét, arcuk felderült, megértették, hogy itt munkájuk lesz, nem kell többé tétlenkedjenek, új szelek fújdognak.

Csengett a telefon. A Don felvette a kagylót, és beszélt. A beszélgetés rövid volt. Casareti hol Francóra, hol Delussóra nézett. — Köszönöm — mondta. — Ja, még valami. Le tudnád nekem írni, hogy néz ki Franco Solo?

Francónak arcizma sem rándult. Úgy érezte, ólom van a gyomra helyén. A lába is ólomsúlyúvá vált. Tudta, hogy erőt kell vennie magán, de azon tűnődött, vajon segít-e ez rajta. Cesare Casareti felállt, és letette a kagylót. Egyenesen Franco arcába nézett. — Miért hoztad el nekem a pénzt? — csodálkozott. — Miért?

— Már elmondtam — válaszolt Franco.

— Leléphettél volna Riley száztizenkétezer dollárjával — vélte Casareti. — Senki sem tudta volna meg, hogy nálad a pénz; — Vigyor-

gott. — Okos vagy. A csekkszámlát átengeded nekem, mert úgy gondoltad, ezzel levehetsz minket a lábunkról. Hajszál híján sikerült is. Hajszál híján az ötszörösét kerested volna meg így. Óriási üzlet lett volna, ugye?

Franco hallotta, hogy a két gorilla közelebb jön. Feleslegesnek tartotta, hogy megforduljon. Lassan felállt.

— Van egy kérésem — szólalt meg Delusso.

— Espedig? — kérdezte Casareti.

— Solo sok kárt okozott New Yorkban, többek közt szétrombolta a Commissionét, a Nagy Tanácsot — mondta Delusso. — Már csak ezért is szívesen leszámolnék vele. De van itt valami más is. Ez a disznó visszaért a nevemmel. Ha megengedi, szeretném én magam kinyírni, nehogy máskor is ilyen nagyszerű ötletei támadjanak.

— Kár érte — mondta Casareti.

— Világos — gúnyolódott Delusso. — Nagy kár! Mindnyájan készek vagyunk könnyet ejteni érte. De ahhoz, hogy megsirathassuk, meg kell halnia.

Casareti halványan mosolygott. — Oké, Delusso, a tiéd.

— Szükségem van fegyverre — mondta Delusso. — A sajátomat ott kellett hagynom a portán.

— Visszkapod — biztosította Casareti. — A városon kívül hajtod végre a megbízatásodat. Danny és Bob elkísérnek.

Franco a Don szemébe nézett. — Minek örülne jobban — kérdezte —, a halálomnak, vagy ha tisztában lenne Riley árulásának hátterével? — kérdezte.

— Tisztában vagyok vele — mondta Casareti. — Riley volt a felelős a szállításokért. Összedolgozott Gazzóval, az árut sötét csatornákon át tüntették el. Mindig valami újat találtak ki — állítólagos támadásokat, rendőrségi ellenőrzést, karambolt, amelynél elégett az áru. Eladták a kábítószeret, s megosztottak a nyereségen. Ez mindaddig jól ment, amíg Riley nagyobb részt nem követelt magának. Gazzo azt hitte, egyedül is megcsinálhatja az üzletet. Meg akart szabadulni Riley-től. A többit már tudod. Gazzo telefonon Cesare Casaretinek adta ki magát, s azt az utasítást adta Brooksnek, hogy rendelje a gyárhoz! Riley-t, és ott nyírja ki.

— Ez nem a teljes történet. Ki próbálta meg magát egy páncélöklővel a túlvilágra küldeni? — kérdezte Franco.

— Azt majd még kiderítem.

— A kezemben vannak a szálak — állította Franco. — Adjon nekem egy lehetőséget. Én szállítom magának a háttérben állók nevét és indítékát ... és maga cserében futni hagy.

— Világos, futni hagylak — gúnyolódott a Don. — Határozott úticél van. A pokol.

Derek Delusso arcán dühös elégedettség tükröződött. — Bravó — mondta. — Ezt a beszédet érti.

— El vele! — döntött Cesare Casareti.

A két gorilla közrefogta Francót, s az ajtóhoz mentek vele. Derek Delusso két lépéssel mögöttük haladt.

Franco csak egyszer nézett vissza. Blake kifejezéstelen arccal állt az íróasztal keskenyebbik végén. Casareti megkerülte az íróasztalt, és lehajolt a bőröndért.

Franco és őrzői elhagyták a szobát. A hallban megálltak.

— Melyik kocsival megyünk? — kérdezte az egyik férfi.

— A régi Caddyvel — javasolta a másik.

Öt perccel később már úton voltak a súlyos, fekete limuzinnal. Az egyik gorilla vezette az autót; Franco, Delusso és a másik gorilla ültek még a kocsiban.

— Tekerd le az ablakot — morgott Delusso. — Itt hátul levegőt sem lehet kapni!

A gorilla megpróbálta. Az ablak meg sem mozdult. — Próbáld meg a te oldaladon — szólt oda a másik gorillának, aki Franco jobb oldalán ült. Delussónak revolver volt a kezében. A másik gorilla is megpróbálta letekerni az ablakot. — Meg se mozdul — mondta csodálkozva.

Franco alig észrevehetően felemelte az állát. Valami idegen szagot érzett, s azon tűnődött, mi lehet az. Delusso is szaglászott. — Hé, mi történik itt? — kérdezte zavartan.

Halk sziszegést hallottak.

Most a Francótól jobbra ülő gorilla is szimatolni kezdett. — Ez...

— kereste a szavakat, előrehajolt, és a vezetőnek mondta: — Ismerem ezt a szagot, az akkumulátor gőzölög. A szél visszafújja a szagot a kocsiba. Állj meg, és nézz utána, mi történt.

— Te megőrültél! Akkusav! — mondta a vezető fejcsóválva.

— Én ... — Az út szélére kormányozta a kocsit. Félreeső úton jártak, a legközelebbi ház több mint száz yardnyira volt tőlük.

— Ki kell szállnunk — döntött Delusso, és ki akarta nyitni az ajtót. Rángatta. — Miféle zár ez? — mérgelődött.

— Fel kell nyomni! — mondta az egyik gorilla.

— De hát azt teszem.

Franco lehunyta a szemét. Furcsa émelygést érzett. A szag egyre erősebb lett, kábító, undorítóan édeskés volt. Franco megpróbált nem lélegezni. Lassan rájött, hogy mind a négyen csapdába estek.

Delusso arca elvörösödött. A szeme mintha ki akart volna ugrani a helyéről. Valamit mondani akart, de csak rekedt hangokat hallatott. Franco jobbra nézett. A gorilla a szeme láttára roskadt össze, a revolver kiesett a kezéből. Franco utánakapott, de már nem volt ereje, nem volt képes irányítani a mozgását.

Franco nagyon rosszul volt. Levegő után kapkodott, káprázott a szeme. Elmosódott előtte a környezete. Izzadt, hirtelen úgy érezte magát, mintha szaunában lenne. Másodpercekkel később elvesztette az eszméletét.

Franco madárfüttyöt, tücsökciripelést hallott. Érezte, hogy valami puhán fekszik. Kinyitotta a szemét. Ismerős arcba tekintett. Louise volt mellette.

— Helló — mormogta Franco kábultan. Elfordította a fejét, s észrevette, hogy egy réten fekszik, egy kis erdő szélén.

Emlékezete visszatért. Megpróbált felülni, de visszaesett. — Mi történt? — kérdezte.

— A gáztól van — mondta mosolyogva Louise. — Majdnem egy óra hosszat eszméletlen volt.

— Hol vannak a többiek?

— Ott ahová valók. Kivontam őket a forgalomból.

Franco a lány sötét szemébe nézett. — Hogyan? Megölte őket? — mormogta.

— Nem — mondta Louise.

— Mit jelentsen ez az egész?

— Megmentettem az életét.

Franco hallgatott. Egyfolytában Louise-t nézte. A lány viszonzta a pillantását. Franco nem látott gyengédséget a lány szemében, csak érdeklődést, szimpátiát és részvétet. Louise segített neki lábraállni. Franco elesett volna, ha a lány nem támogatja. A lány az erdő melletti földúton álló fekete Cadillachez vezette. Franco egy pillantást vetett a kocsiba. Delusso és a két gorilla magukba roskadva ültek a limuzinban, és nem mozdultak.

— Meghaltak? — kérdezte Franco.

— Nem. Csak adtam nekik egy injekciót — válaszolta Louise. — Ez jó három órával meghosszabbítja ájulásukat. — Franco a korainak támaszkodott, amelynek mind a négy ajtaja tárva nyitva állt. — Még mindig érzem azt az undorító szagot — állapította meg. Louise-ra nézett. — Oké, megmentette az életemet. Feltételezem, azért tette, mert vár érte valamit cserébe!

— Kitalálta — mondta a lány.

Franco fejével a Cadillac felé intett. — Ki preparálta a kocsit?

— A főnököm. Frank Chord. Zseniális barkácsoló. Az egész Cesareti tudtával és engedélyével történt. A gorillák mit sem tudtak a gázkészülékről — ami egyébként szükség szerint megtölthető halálos vagy kábító gázzal. Az ajtók és az ablakok távirányítóval működtethetők.

— Maguk nem tudhatták, hogy ezzel a kocsival fognak elvinni. Mit tettek volna, ha Delusso és a gorillák a másik kocsit használják?

— Semmit — mondta Louise mosolyogva. — Nem tudok varázsolni. De a fickók a Caddyvel mentek, s ez volt a mi szerencsénk.

— A mi szerencsénk? — kérdezte Franco.

— Igen, remélem — mondta Louise. — Velem fog együtt dolgozni.

— És mi van Frankkal?

— Vele végeztem.

Franco a lányt vizsgálgatta. Lassan kitisztult az agya. — Maga kinek az oldalán áll? — kérdezte.

Louise mosolygott. — A magamén, természetesen.

— Mostanáig azt hittem, hogy Frank és maga a Donnak dolgoznak.

— Ez volt a látszat — mondta gúnyosan Louise.

Franco elbiggyesztette a száját. — Úgy látszott, én is neki dolgozom — mondta. — De nem ez volt a helyzet.

— Micsoda véletlen, nem? — Louise nevetett. Nyilvánvaló volt, hogy mulat az egészen. Franco nem volt képes osztozni a jókedvében.

— Kollégák vagyunk? — kérdezte reménykedve. A jó öreg Warner ezredes! — gondolta egyidejűleg. Nem egyedül küldött az oroszlán-barlangba, gondoskodott segítőtársról is — és micsoda segítőtársról!

— Nem, nem vagyunk kollégák — még nem — igazította ki Louise.

— Mit jelentsen ez?

— Erről majd a visszaúton beszélgetünk. Kérem, segítsen beemelni a kocsiba a vezetőt. — Francónak még mindig remegett a térde, de Louise támogatásával sikerült beemelnie a gorillát a hátsó ülésre.

— Hol van a két fickó fegyvere? — kérdezte nehezen szedve a levegőt.

— Ne foglalkozzon vele — válaszolta Louise, és beszállt a kocsiba.

— Szálljon be. Visszamegyünk.

— Hová? — kérdezte Franco.

— Természetesen Casaretihez — válaszolt Louise. — Ha kollégák szeretnének lenni, indulótökére van szükségünk. Casareti félmilliója épp megfelelő lenne.

Elindultak. A két elülső ablakot letekerték. Az édeskés szagot még érezni lehetett a kocsiban, s Franco könnyű nyomást érzett a halántékán.

— Frank zseniális barkácsolótehetségének köszönhetem, hogy néhány poloska segítségével kihallgathattam, mi folyik a Casareti-házban — mondta a lány Francónak. — Most már tudom, ki maga, és jó ötletnek tartom, hogy összedolgozzunk.

— Miért?

— Először is izgat az a félmillió. De ez csak az egyik összetevője a dolognak. Megpróbálom elmagyarázni magának, mi érdekel engem. Amikor Frankkal megnyitottuk a nyomozóirodát, még zöldfülű voltam, hittem az igazságban és az igazságosságban. Frankkal együtt hozzá akartam járulni ahhoz, hogy jobb legyen a világ, ezért akartam megszabadítani az embereket ellenségeiktől — a gengszterektől és a bűnözőktől. — A lány sóhajtott. — Néhány év után sutba dobtuk a jó szándékot, s egy nap kényszerítettek, hogy Casaretinek dolgozzunk. Casareti ügyesen használta ki a tapasztalatainkat és Frank zsenialitását, a tűzoltó szerepét osztotta ránk, mindig kéznél kellett lennünk, ha valami nem stimmelt a szervezetnél — és ez meglehetősen gyakran fordult elő, legutóbb Gazzo és Al Riley esetében.

— Ki ölte meg Gazzót?

— Frank. Casareti megbízásából. Frank valamilyen ürüggyel Cindy lakásába csalta Gazzót, és ott megölte. Ebben az időpontban Casareti még meg volt győződve arról, hogy Gazzo a felelős, amiért néhány szállítmány nem érkezett meg a rendeltetési helyére. Casareti nem tudta, hogy korábban Gazzo adott megbízást arra, hogy Al Riley-t tegyék el láb alól. Casareti mindvégig megbízott Al Rileyben.

— Értem — mondta Franco. — Még mielőtt Frank eltüntethette volna Gazzo hulláját a lakásból, megérkeztem én.

— Így van.

— Az a fickó, akit megállítottam, amikor a ház föld alatti garázsában a kocsimnál matatott, a szállítócsoporthoz tartozott?

— Hal Morini? Nem. Azok egyike volt, akik segítettek megghiúsítani a szállításokat, s tudta, hogy Al Riley volt a pénzz szállító. Meg akarta szerezni a bőrdönt a pénzzel. A maga megjelenése elbizonytalanította, nem tudta, mit jelent ez. Amikor maga elment, betört Cindy Knight lakásába. Ott találta Frankot, aki megölte.

— És mi a helyzet Gilbert Crosswich-csal? — kérdezte Franco.

— Közénk tartozik — mondta Louise. — Amikor Riley haláláról értesült, Casareti azzal bízott meg minket, hogy keressük meg a bőrdönt a pénzzel. Abból indultunk ki, hogy Cindy tudja, hol van elrejtve a pénz — ezért próbálta meg Gilbert a lányból kipréselni a dolgot.

— Ez így nem áll össze — mondta Franco. — Miért akart Crosswich engem megszarnolni? Miért tett úgy, mintha Casareti ellen harcolna, s azok közé tartozna, akik a szindikátust ki akarják nyírni?

— Ez Frank ötlete volt — mondta Louise. — Ezzel akarta magát tévútra vezetni.

— Crosswich azt akarta, hogy mártsam be magát Casaretinél — mondta Franco.

— Érdekes — mondta Louise.

— Hogyan magyarázza ezt?

— Csak egyféleképpen tudom magyarázni — felelte a lány, és egyenesen előre nézett a szélvédőn át. — Frank és én az utóbbi években alaposan elidegenedtünk egymástól. Volt olyan időszak, amikor csodáltam őt. Vakon hittem neki. Mindaddig, amíg meg nem értettem, hogy tele van izzó gyűlölettel és érthetetlen gonoszszággal. Ne kérdezze az okát. Frank gyűlöli az embereket, még saját magát is. A maga módján mégis élvezi az életet. — A lány egy pillanatra elhallgatott, és maga elé meredt. — Már régóta érzi, hogy elhidegültem tőle — mondta aztán. — Meg akar szabadulni tőlem — lehetőleg elegánsan. Azt akarja, Casareti adjon neki megbízatást, hogy végezzen velem. Megelőzőm őket.

— Tételezzük fel, hogy sikerül megszereznünk a félmilliót. És mi lesz aztán? — kérdezte Franco.

— Eltűnünk. Valahol. Talán New-Mexikóban. Casareti nem tehet feljelentést a kábítószer-csempészésre félretett pénz ellopása miatt — mondta Louise, és halkán nevetett.

— Van még valami, amit nem tisztáztunk. A támadás a maguk irodája ellen. Frank, maga, Casareti és én ott voltunk, ahol a robbanás történt. Mindnyájan meghalhattunk volna!

— Lebecsüli Frankot, a fantáziáját, hazárdjátékra való hajlamát, no meg a technikai felkészültségét — mondta a lány. — Frank pontosan tudta, hogy a lövedék keresztülmegy az iroda hátsó falán, s valahol az emelet hátulsó termeiben fog robbanni.

— Azt akarja ezzel mondani, hogy Frank Chord adott megbízatást erre az öngyilkos támadásra? — csodálkozott Franco.

Louise bólintott. — Frank szerződtetett egy háborús veteránt, aki tud bánni a fegyverekkel. Frank precízen megfogalmazta a feladatot,

és minden úgy is történt, ahogyan tervezte. A résztvevők közül senki-
nek sem eshetett bántódása.

— Miféle indítéka lehetett Franknak?

— Nem tudja kitalálni? — gúnyolódott Louise, és rágyújtott egy ci-
garettára.

— De — mondta Franco rövid gondolkodás után. — Frank Chord
két legyet akart ütni egy csapásra. Nélkülözhetetlenné akarta tenni ma-
gát Casaretinél, és egyúttal azt is bizonyítani, hogy valaki a Donnal
együtt szeretné kinyírni.

— Helyes. A háttér pedig Frank rossz lelkiismerete. Casaretinek
benne, Frankban, a fenyegetett harcostársat kellett volna látnia
— olyasvalakit, akivel vállvetve harcol együtt.

— Öt perc múlva megérkezünk — állapította meg Franco. — Mit
tegyünk Casaretinél?

— Casareti Blake-kel, a titkárával egyedül van a házban — vála-
szolt Louise. — Kettőjükön kívül csak a portás van még ott — de tőle
nem kell tartanunk, gond nélkül ki tudjuk kapcsolni.

Elmondta Francónak a tervét. Franco hallgatott.

— Megértette? — fejezte be Louise.

— Szeretném tudni, miért épp velem akarja végrehajtani a tervét
— mondta Franco.

— Szükségem van egy férfira. Egy nagy formátumú férfira. Frank-
ban ez megvolt, igaz hogy balkezes, fordított módon. Maga más for-
mátumú, érzem a bőrömon ... — Rövid szünetet tartott, kereste a sza-
vakat. Franco szemébe nézett. — Mi összetartozunk, érzem — mondta.

— Maga tudja, ki vagyok én. Harcolok a bűnözés ellen, még akkor
is, ha néha úgy tűnik, épp azt szolgálom — mondta Franco.

— Ez épp megfelel nekem. Ne felejtse el, hogy egy időben én is úgy
gondolkodtam, mint maga. Frank változtatott meg. Kész vagyok vissza-
változni.

Elérték azt az utcát, amelyben Casareti háza állt. Franco megállt, át-
mászott a vezető melletti ülésre, kivette a revolvért a kesztyűtartóból,
és lecsúszott a műszerfal alá. Louise ült a kormányhoz. Elindultak. Egy
perccel később Louise megállt a portásfülke sorompójánál. A portás,
egyenruhaszerű, khakiszínű ruhában lévő harminc év körüli darabos
boxolótípus, meghökken ten jött elő a portásfülkéből. Ismerte Louise-t,
és azon tűnődött, vajon hogy került annak a kocsinak a volánja mögé,
amivel Delusso, Franco és a két gorilla távozott.

— Vessen egy pillantást a kocsí belsejébe — kiáltott oda neki Louise.
A férfi engedelmeskedett. A három magába roskadt alak látványa
sokkhatásként érte, így nem vette észre, amint Franco kicsusszan a
kocsiból.

— Hé, mit jelentsen ez? — nyögte ki a portás.

— Ennek a háromnak itt szerencséje van, hogy útközben felfigyel-
tem a Cadillacre — mondta Louise. — A járdán állt, bekapcsolt mo-
torral. Láttam, hogy a Don egyik kocsija, megálltam, hogy megnéz-
zem, mi történt, és ...

A portás káromkodott. Meg akart fordulni, és visszamenni a fülkébe,

hogy értesítse a Dont, de Franco hirtelen felbukkanása megállította. Franco ráirányította a revolvert. — Kulcsold össze a kezedet a tarkódon, de gyorsan! — parancsolt rá.

A portás habozva engedelmeskedett. Revolvere bőrhevederen lógott széles övéen.

— Megfordulni, lódulj a portásfülkébe! — dirigálta Franco. Beparancsolta a portást a házikójába, elvette a fegyverét, és kényszerítette, hogy arccal a fal felé forduljon. Louise bukkant fel. Fel volt fegyverezve. — Sietnünk kell — mondta, és első ízben látszott kissé idegesnek.

Franco lehajolt a padlón lévő négyszögletes csapóajtóhoz. Kinyitotta, lemászott a létrán, amely egy keskeny, embermagasságú folyosóra vezetett, ami összekötötte a házat a portásfülkével, s azt a célt szolgálta, hogy szükség esetén megkönnyítse a ház lakóinak menekülését.

Ha a csapóajtót felemelték, a Frank Chord által elgondolt és megépített föld alatti járatban kigyulladt a villany. Franco akadálytalanul elérte azt a vasajtót, amely a ház pincéjéhez vezetett. Ugyanígy akadálytalanul eljutott a nagyméretű, régi villa halljába is.

Hallotta, amint Casareti ordít. — Hé, Winston! Miért nem jelentkezel?

Fémes zaj hallatszott. Casareti levágta a telefon. Gyorsan közeledett az ajtóhoz.

Franco könnyen kitalálta Casareti viselkedésének okát. A Don kinézett az ablakon, s meglátta a fekete Cadillacet a portásfülke mellett. Meg akarta tudni a portástól, Winstontól, hogy mi a helyzet a sorompónál álló kocsival, de Winston nem volt abban a helyzetben, hogy jelentkezhetett volna.

Casareti félrerántotta az ajtót. Megmerevedett, amikor egyenesen egy revolver csövébe nézett. Automatikusan felemelte a kezét. Franco jelezte neki, hogy menjen vissza a dolgozószobába. Casareti engedelmeskedett. Kis híján megbotlott a küszöbben.

— Solo! — kiáltotta.

— Hol a pénz? — kérdezte Franco.

— Mi van Delussóval, Bobbal és Dannyvel? — kérdezte a Don. Legyűrte a kezdeti sokkot. Az arca krétafehér volt. De Cesare Casareti nem az a férfi volt, akit egy váratlan rajtaütés térdre kényszerít.

— Mindhárman alámerültek — mondta Franco. — Hol van a bőrönd?

— Nincs a házban — mondta Casareti.

Franco felemelte a fegyvert. A ravaszra tette az ujját. — Hol van? — kérdezte.

— Blake úton van vele.

— Hová viszi?

— Ember, Solo, legyen esze! Megállapodhatunk, amire maga készül, az örültség, az ...

Franco a Don szavába vágott. Hideg, kemény, metsző hangon beszélt. — Meg akart ötletni — mondta. — Remélem, nem várja el, hogy beszélgessek magával. Fél perc gondolkodási időt kap. Vagy a bőrönd, vagy...

Nem fejezte be a mondatot.

Casareti nyelt egyet. Úzótt vadként nézett körül a szobában.

A kertből lövés hallatszott.

— Ki volt az? — kérdezte Casareti. Franco sem tudta, ki lőtt, de ideges lett, mert a lövés a portásfülke felől hallatszott. Néhány másodperccel később ismét lőttek. A lövés most is ugyanabból az irányból jött.

Kinyílt az ajtó. Blake állt ott. Kalapban és kabátban volt, a pénzzel teli bőröndöt a kezében tartotta. Amint meglátta Francót és a fel-emelt kézzel álló Dont, leesett az álla.

— Isten hozta — mondta Franco, és megváltoztatta helyzetét, hogy mindkét férfit sakkban tarthassa. — Csak nyugodtan sétáljon be!

Blake engedelmeskedett. Letette a bőröndöt. Franco mindkét férfira ráparancsolt, hogy álljanak egymás mellé, arccal a fal felé. Atkutatta őket, van-e náluk fegyver. Csak Blake-nél volt egy élesre töltött Bernadelli. Franco eltette a fegyvert, majd bal kezével felemelte a bőröndöt.

Casareti hátraszólt a válla fölött. A szemében vad gyűlölet lángolt.

— Még találkozunk! — mondta.

A semmiből hirtelen megszólalt egy hang. A hangszóróból Frank Chord szólt hozzájuk.

— Bocssáson meg, Don, de ideje, hogy valami hasznót húzzak abból a komplikált technikából, amellyel az ön megbízatásából felszereltem a házat. Csapdába került. Bizonyosan ön is egyetért, ha most megnyomom a gombot, és a beépített robbanószerkezet segítségével véget vetek ennek az egész kísértetkastélynak.

— Nem! — kiáltott Casareti. — Ne ...

A szája nyitva maradt, még egyszer kiáltott, de utolsó szavait elnyomta a pokoli robbanás zaja, a leomló mennyezetek, összeomló falak, a por, a láрма, a megsemmisülés pokla. Franco a földre vetette magát, kezével a fejét védve, és mint egy bokszoló ökölcsapásait, a testén érezte a rázúduló köveket. Amikor visszatért a hallása, felemelte a fejét, lerázta a sok-sok piszkot a válláról és a hajából. Felállt. A szoba romhalmazzá vált, Blake és Casareti a romok alatt feküdtek, legalábbis a Don kétségbeesetten próbált előmászni egy súlyos tetőgerenda alól. A dühtől, a fájdalomtól és a gyűlölettől könnyezett.

Franco kihúzta Casaretit a gerenda alól, aztán az eszméletlen Blake-et főnöke mellé fektette a padlóra. Sustorgó zajt hallottak. Franco arrafelé fordult, s látta, amint sötéten gomolyog felé a füst. Tompa robbanást hallott, aztán még egyet. A füstgomoly mögött lángnyelvek csaptak a magasba.

A ház utca felőli oldala megrepedt, az ablakok helyén garázsajtó nagyságú lyukak tátongtak. Franco, a bőröndöt kereste. Piszok és törmelék borította.

Franco szitkozódott. A szabadba hurcolta Casaretit és Blake-et. Miért nem segít Louise? Eszébe jutott Winston. Kézenfekvő volt, hogy Louise megpróbálja sakkban tartani a portást.

A tűz terjedt, egyre tovább harapódzott, s megnehezítette Franco

számára, hogy megtalálja a bőröndöt. Miután végre sikerült kihúznia a romok alól, köhögve, könnyezve rohant ki a szabadba. Teleszívta magát friss levegővel, s a portásfülkéhez rohant.

Franco megállt a küszöbön. A szeme tágra nyílt. Winston és Louise egymás mellett feküdtek a földön.

A portás halott volt.

— Mi történt? — kérdezte Franco.

— Rám vetette magát, le kellett üssem — nyögte Louise. Nehezére esett beszélni. Rövid szünetet tartott. — Hátat fordítottam neki, azt hittem, már nem próbálkozik. Hiba volt. — Ismét szünetet tartott.

— Volt egy revolvere az asztal alatt, utolsó erejével elővette, és lőtt. Én ...

A lány hangja elcsuklott, a feje oldalra hanyatlott. Franco a lány fölé hajolt, s látta, hogy már nem segíthet rajta. Kirohant a bőrönddel az utcára, a következő sarkon meglátott egy telefonfülkét.

Odasietett. Amikor ki akarta nyitni a fülke ajtaját, férfihangot hallott. Warner ezredes hangját. Az ezredes az út szélén parkoló nyitott dzsipben ült. Civilben volt.

— Ne fáradjon, Franco — mondta. — A szomszédos házak lakói már rég értesítették a rendőrséget. Szálljon be. Elviszem erről a veszélyes helyről. Vagy inkább ahhoz lenne kedve, hogy hivatalos szerveink kikérdezzék ?

Franco a hátsó ülésre dobta a bőröndöt, és beszállt. A bombát Frank Chord robbantotta — mondta Franco nehezen lélegezve.

— Tudom. Meghalt, saját magát is a levegőbe röpítette. A banda többi tagját majd még elkapjuk ...

— Elkapjuk? Nem, köszönöm. Elvégeztem a magam munkáját. Először is szabadságra megyek.

— Engedélyezem — mondta Warner. — Mit szólna egy mexikói úthoz?

Francónak eszébe jutott Louise, jövőbeni tervei, úticélja.

— Nem akarok Mexikóba menni — mondta. — Oda semmiképpen!

— Kiválasztok magának egy olyan helyet, ahol dolgozhat is — mondta Warner.

— Ebben nem kételkedem — válaszolta Franco.

FRANCO SOLO

krimisorozat

Megjelenik havonta

ISSN 0365—2023

Kiadja a POSTPRINT Kft.

Felelős kiadó a POSTPRINT Kft. vezetője

Postacím: 1365 Budapest, Pf. 628.

89—2180. Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: Dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató